Sentrum Bok- og Aksidenstrykkeri — Trondheim

Fridtjof Simonsen

Byaasen Skiklub

3.-12. 1893 - 3.-12. 1953

FORORD

I anledning Byaasen Skiklubs 60-årsjubileum har vi fått trykt en jubileumsberetning. Beretningen er skrevet på grunnlag av klubbens tilgjengelige protokoller. En stor del av klubbens arkivsaker er blitt borte i tidens løp, og dette har vanskeliggjort arbeidet med beretningen. Styret håper imidlertid at leserne vil kunne danne seg et godt bilde av klubbens levnetsløp og virksomhet for skisporten gjennom alle disse åra.

Beretningen er i sin helhet skrevet og redigert av Michael Simonsen.

B.S.K.'s styre i jubileumsåret.

Klubbens første styre

Konrad Dahl,
formann.

H. K. Stabell,
viseformann.

Jens Hansen,
kasserer.

Einar Iansen,
sekretær.

John Wold,
styremedlem.

(Mel.: Åh, Helene).

Når frosten setter i
og tjern og mark og sti
blir drysset til av sneens vetter —
da knitrer det i sne
hvor skien trykkes ne
ved daglys og i månenetter —
Og når de tusen møter opp i samlet tropp
og stirrer imot bakkens høye hopp,
når løpern suser frem
med futt og fart og klem
da lyder det i frostens klare emm:

Refreng:
Hei, der kommer en fra B.S.K.
ser du drakten lyser rød og blå
i en konkurranse
tar han hver en sjanse
æren er det mål han jo vil nå.
Tuppa ned og kroppen flott i stil —
faller han så skjer det med et smil.
Heia rød og blå
Heia B.S.K.
husk at sportsånd er den sterke skanse.

Vår klubb er bare vår —
og gjennom alle år
som skimtes i en fremtids fjerne
skal vi dens renome
i Norges rene sne
bevare og forstå og verne.
Om motgang vi vil møte — vel, så møt med tross
for ingenting kan mere stanse oss —
når blott vi samlet står
om denne klubben vår
så roper folk om atter hundre år:
Refreng (som før):

Snøballen begynner å rulle....

80-årenes raske utvikling søndenfjeldsk av våre nasjonale vinteridretter — ski og skøyteløpingen — smittet også av på trønderne, og resulterte i stiftelsen av flere lag her nordenfjelds.

Likesom glørne i et utbrent bål ligger og ulmer og blusser opp av et vindpust — slik har vel også interessen for skisporten ligget og ulmet blant byåsingene, og da i særdeleshet blant ungdommen. Så kom vindpustet — men vi skal ikke forgripe begivenhetenes gang, men lar den aller eldste møteprotokoll selv berette fra det herrens år 1893—94:

«Høsten 1893 samledes man efter Indbydelse af Hrr. H. Stabell til Møde paa Munkvold i Anledning Dannelse af «Byaasens Skiforening». Paa Mødet foretoges Valg af Bestyrelse og havde dette Udfald:

Formand: Konrad Dahl.
H. Stabell.
E. Janssen.
Kasserer: Jens Hansen.

Paa et senere Møde (3/12 1893) paa «Bellevue» (Jens Hansens heimsted i Kleiva M. S.) valgtes som 4de Bestyrelsesmedlem J. Wold, og som Viceformand H. Stabell. Paa samme Møde fremsattes Lovforslag og vedtoges samme.

Lov for Byaasens Skiforening.

§ 1. Som Medlem kan optages enhver hæderlig Mand ved kun at betale til foreningen for Voxne 0,50, for Børn (under 16 aar) 0,25 øre i Indskrivningspenge og for Voxne 1,00 kr. og for Børn kr. 0,50 i Aarskontigent.

§ 2. Udmeldelse af Foreningen maa ske skriftligt til Styret og kan ske naarsomhelst, og maa Aarspengene erlægges for det Aar hvori Udmeldelsen sker.

§ 3. Almindelig Fællesmøde afholdes hver Høst inden 15de November og sammenkaldes af Styret, der da fremlægger Aarsberetning og revidert Regnskab og sætter Forslag under Forhandling. Det vælger Styre og Kasserer. Enhver Embedsmand kan unslaa sig for Gjenvalg i ligesaa lang tid som han har tjent. Overordentligt Fællesmøde kan Styret sammenkalde naar det findes tjenligt, og kundgjøres gjennem avertissement eller Budstikke.

§ 4. Stemmeberettigede er de der har fyldt sit 16de Aar og erlagt Aarspengene. Intet Fællesmøde er beslutningsdygtigt medmindre ½ Del af Foreningens Stemmeberettigede er tilsteds. Alle sager afgjøres ved Stemmeflerhed og kan Ændringer i disse Love alene vedtages med ⅔ Stemmeflerhed.

§ 5. Styret bestaar af 4 medlemmer hvoraf Turvis udgaar 2. Det vælger Formand og Viceformand og fordeler Foretningerne mellem sig. Det føres Prottokold over sine samt Fællesmødets Forhandlinger der tilligemed Fortegnelse over Medlemmerne fræmlegges i Fællesmødet.

§ 6. Styret har at bestemme Udflugter og udvælge Bakke for Præmierend».

Dette er hva protokollen beretter om selve stiftelsen. Interessant er det også å vite hvem som sto som medlem allerede det første året, og vi hitsetter derfor den første medlemsfortegnelse:

1. Harald K. Stabel.
2. Jens Hansen.
3. Ole Hansen.
4. Konrad Dahl.
5. Erik Iversen.
6. Jens Iversen.
7. Peder Hollum.
8. Ole Kollum.
9. Ole E. Dahlhaug.
10. Waldemar Jensen.
11. Martin Kleveland.
12. Johannes Kleveland.
13. Alf Lorentzen.
14. Elias Lorentzen.
15. Thore Aune.
16. Julius Kolstad.
17. John Olaf Andersen.
18. Albert Våddan.
19. Mikael Lian.
20. Hans A. Fridsvold.
21. Hans Jensen.
22. Einar Jansen.
23. John Wold.
24. Ludvig Hegseth.
25. Ole Lyseth.
26. Arne Lyseth.
27. Iver H. Solem.
28. Ludvig Sivertsen.
29. Olaf Stabel.
30. Bjarne Stabel.
31. Gunnar Søbstad.
32. Martin Larsen.
33. Olaf Haugan.
34. Martin Schjetneeggen.
35. Axel Schjetneeggen.
36. Karl Berg.

37. Bernt Johnsen.
38. Sivert Berg.
39. Haldo Bratsberg.
40. Johannes Grande.
41. Alfred Hesf.
42. Svend Søbstad.
43. Hans Schjetnemark.

For å fullstendiggjøre bildet av starten og det første års virksomhet, hitsetter vi derfor også resten av protokollen fra dette år:

«I vinterens Løb er afholdt 2 Præmieskirend ved Munkvold. (Sikkert nok «Kleivabakken» M. S.)

1ste Løb afholdtes for gutter under 16 Aar.

2det Løb (Klubbens aarlige Løb) afholdtes Søndag 18de Februar.

Hoprend for Voxne (kontigent 1 kr.):

Deltagere:	Præmiene tilfaldt:
1. Johan Husby.	1ste. Ole Hansen.
2. Jens Hansen.	2den. Jens Hansen.
3. Ole Hansen.	3die. Johan Husby.
4. Arne Lyseth.	Extrapræmie Ole Lyseth.
5. Ole Lyseth.	

Hoprend for gutter under 16 Aar.

Deltagere:	Præmiene tilfaldt:
1. Ole Dahlhaug.	1ste. Ole Olsen.
2. Ole Olsen.	2den. Ole Dahlhaug.
3. John Andersen.	3die. Iver Hansen.
4. Iver Iversen.	
5. Karl Berg.	

Længderend for Voxne:

Udgangspunkt: Bellevue om Lian, Solemsaasen, Lagmandssæter, Fjeldsæter, Bagliaas om Thorshaug tilbage til Bellevue. Længde ca. 14 kilometer.

Deltagere: (kontigent 1 kr.).

1. A. Vaaddan.
2. J. Husby.
3. O. Hansen.
4. J. Hansen.
5. Svend Søbstad.
6. Michael Lian.

I Længderendet indkom som:

no. 1. J. Husby	1 — 11 — 50 sek.
no. 2. M. Lian	1 — 12 — 10 sek.
no. 3. J. Hansen	1 — 15 — 35 sek.
no. 4. A. Vaaddan.	1 — 17 — 32 sek.

Præmiene tilfaldt:
1ste J. Husby.
2den M. Lian.
3die J. Hansen.
Præmiene uddeltes 24. Februar paa Jonsens Minde hvorefter Sexa afholdtes. Til Festkomite valgtes: Peder Hollum, Michael Lian. 21. oktober 1894 afholdtes Bestyrelsesmøde paa «Prøven» (Selsbakk M. S.) og blev da generalforsamlingen berammet til afholdelse 3die Novbr. paa Munkvold».

K. Dahl. *Einar Janssen.*
Formand.

Interessant er det også å ta en liten titt i kassaboka fra det samme år:

«Skiforeningens Intægt		45,25
Udgjifter		34,26
Kassens beholdning ved Generalforsamlingen den 3die November 1894	summa	10,99

Kasserer J. Hansen.

Et friskt pust av denne utvikling fikk trønderne noen få år før klubbens stiftelse — i 1889 — da løpere fra «Kristiania» deltok for første gang i landsrenn her nordenfjells. Rennet ble avholdt i Blyberget og ble arrangert av Trondhjems Skiklub. Det viste seg at disse «Kristianiaguttene» behersket bakken og inntok «en ulastelig rettlinjet stilling i hoppet og bakken og kastet stavene allerede ved starten». Å kaste stavene, var et ukjent begrep for våre, men fra den dag var skistavens saga som hjelpemiddel i hoppbakken ute også her nordenfjells.

Snøballen ruller videre....

Det er tydelig at klubben allerede på et tidlig tidspunkt følte krefter, og at den satte seg høye mål. Et framsatt forslag på generalforsamlingen i 1894 om at en løper måtte bli sendt til et langrenn som skulle holdes i Bollnäs i Jämtland beviser dette. Forslaget foranlediget at det ble nedsatt en komité som skulle undersøke dette nærmere, spesielt hva det ville koste. Komitéen fant imidlertid ut at løpet skulle være et rent svensk nasjonalt renn, likeså at Bollnäs lå i Helsingland i Gefleborg län. Slik ble det ikke aktuelt med deltagelse.

Den 7/12 1895 på generalforsamling ble det besluttet å melde inn klubben i «Centralforeningen for udbredelse af Idræt». Dette var forløperen til det vi i dag kaller «Norges Idrettsforbund».

Året 1896 synes etter beretningene å være litt av et kriseår for klubben, men vanskelighetene må vel betraktes som en barnesykdom. Allerede i 1897 ble den første lovendring vedtatt og dette veser at utviklingen skjedde raskt. Klubbens virkeområde på denne tid var hele Byåsen, Stavne, Selsbakk og delvis Leinstrand. Det ble avholdt årlige hopprenn og langrenn. Den eldste bakken var «Kleivabakken», men det gikk ikke lenge før man flyttet til østre Selsbakk hvor klubben leiet bakke for kr. 10,00 pr. år. Her ble det også oppsatt hopp og fartsstillas av tre (1909). Start og innkomststed for langrennene kunne være forskjellig: Kleiva, Byåsen skole eller Lian. Det var også den gang — som nå — ofte vanskelige snøforhold å kjempe mot.

På generalforsamling på Dahlhaug den 27. mars 1989 ble Byaasens Skiforening omdøpt til Byaasens Skiklub.

Møter, generalforsamlinger, fester og premieutdelinger ble holdt på forskjellige steder og stedsnavn som følgende går ofte igjen i beretningene: Bellevue (Kleiva), Munkvold, Frednæs (Selsbakk), Karlslyst (fam. Janssens eiendom), Selsbakk, skolen (Byåsen skole), Dahlhaug, Lian, østre Selsbakk, vestre Selsbakk, Wullumsgården, øvre «Stafne», «Fagertun» (fam. Sivertsens villa ved Tvetesvingen) og Nyborg med flere.

På ekstraordinær generalforsamling den 3/11 1900 ble det framlagt et utkast til klubbmerke som var tegnet av arkitekt H. K. Stabell. Dette ble vedtatt. Stans til dette merket måtte bestilles hos et firma i Tyskland, og dette forårsaket en langvarig korrespondanse. Når denne stansen endelig kom, viste den seg imidlertid å være ubrukbar.

Omkring århundreskiftet begynner det å strømme inn innbydelser til renn fra nær og fjern, flere fra Sverige. Dette viser hvor fort interessen for skisporten bredde seg både i Norge og Sverige på denne tid.

Årene umiddelbart etter århundreskiftet var noen ualminnelige gode år for klubben, både sportslig og administrativt under daværende formann Ludvig Sivertsens ledelse. Medlemstallet på denne tid varierte mellom 40 og 50. Møtevirksomheten var stor, og det gikk ofte ikke lang tid mellom hvert «bestyrelses»-møte.

Og ungdommen møttes til fest — da som nå — og moret seg med dans og annen underholdning. Fast regel var det med en medlemsfest umiddelbart etter generalforsamlingene. Et tilfeldig valgt referat fra en slik fest (østre Selsbakk 30/3 1901) gir et godt bilde av stemningen:

«..... Generalforsamlingen hævedes kl. 11,30 og sexaen hvori ca. 30 damer og herrer deltog tog sin begyndelse. Der serveredes kaffe og smørrebrød samt toddy. Formanden udbragte skiklubbens skål, gjennemgikk klubbens historie, takkede medlemmene for godt samarbeide og uttalte ønsket om klubbens stadige fremgang til idrettens beste. Flere taler og skaaler foregikk, dansen gik med liv og lyst og stemningen var hele tiden den bedste. Festen sluttede kl. 5 søndags morgen». — Ja — i sannhet — tradisjonen er opprettholdt som seg hør og bør. — Under datidens mange pakke- og kurvfester er klubbens første formann Konrad Dahl omtalt som en meget habil auksjonarius, og har mottatt megen honnør av denne grunn.

Klubben fikk årviss innbydelse til å bli representert i den stedlige 17. mai-komité, men dette voldte ledelsen mange bekymringer. Meningene var delte, og ekstraordinære generalforsamlinger ble innkalt for å ta standpunkt i disse saker, og debatten kunne gå hissig for seg.

I åra etter århundreskiftet var klubben kjent for å ha en god skiløpergarde, som høstet mange premier. Den 2/3 1902 deltok 5 løpere fra klubben i renn på Hølonda arrangert av «Leik». Våre hoppere imponerte stort, og Oscar Olsen presterte hele 27,5 m. Samme Oscar Olsen må for øvrig ha vært litt av en skøyer, for

ved en senere anledning som styremedlem kan man finne hans underskrift i protokollen som «Oscar II».

På generalforsamling på Dahlhaug den 12/4 1902 ble den 3/12 1893 vedtatt som stiftelsesdag for klubben.

En stor innsats i skiidrettens utvikling gjorde Byaasen Skiklub ved at dens formann Ludvig Sivertsen tok initiativet til en sammenslutning av skiforeningene i daværende «Søndre Trondhjems Amt». Dette arbeide resulterte i dannelsen av «Uttrøndelagens Skiforbund» — nåværende Sør-Trøndelag Skikrets. Stiftelsen foregikk på Hølonda den 13. mars 1904 og forslagsstiller var Byaasen Skiklub med tilslutning av et par andre lag. Klubbens «deputerte» ved denne anledning var Ole Dahlhaug og Ludvig Sivertsen.

Vinteren 1904 synes å ha vært en snøfattig vinter, og de vanlige skibakker var av den grunn ubrukbare. Derfor søkte man «Skovfogden» i Trondhjem om tillatelse til å arrangere hopprenn i bakken ved Baklia, men dette ble nektet. Bakkene ved Dahlhaug ble da benyttet.

Så vidt det framgår av protokollene er Albert Vådan det første medlem som offisielt opptrådte som «prisdommer». Noen autorisasjon er det ikke snakk om på dette tidspunkt.

I 1905 er det atter på tale å anskaffe et klubbmerke, og det ble besluttet å få utferdiget et utkast. Hvordan det forløp med det første merkeprosjekt forlyder det ingen ting om ved denne anledning, men det er i dag godtgjort at det var det aller første utkast av 3/11 1900 som ble antatt.

I 1906 var det aktuelt med opprettelse av et landsskiforbund. Byaasen Skiklub var imot en slik opprettelse, og det gjaldt å få nedstemt et slikt forslag. Skiforeningenes representanter skulle møte ved Centralforeningens møte i «Kristiania», men klubbens representant, L. Sivertsen, fikk forfall. Derfor ble stortingsmann P. Fjermstad skriftlig forespurt om han ville møte som representant for klubben. Denne svarte prompte at dette skulle være ham «en fornøyelse», og slik ble han utstyrt både med fullmakt, medlemskort og fikk bundet mandat. Og sluttresultatet viser at sannelig måtte den gode stortingsmann ha snakket godt for seg, for opprettelsen av landsskiforbund ble nedstemt med stort flertall.

I 1912 ble den gamle Størenbanen ombygd, og i anledning dette ble klubbens skibakke ved østre Selsbakk ekspropriert av Dovrebanen. I de følgende år ble derfor bakkene ved Dahlhaug benyttet som hoppbakker. Men denne høyst provisoriske tilstand tilfredsstillet ikke klubben i lengden. Derfor søkte klubben i 1915 «Trondhjems magistrat» og kommune om å få rydde til skibakke i Thorshaugåsen i Bymarka. Ansøkningen ble velvilligst innvilget.

Arbeidet tok så til, og det ble oppsatt et fartstillas av tre på 8 meters høyde og 20 meters lengde. Likeså ble det oppsatt et hopp av tre. Etter en del fjell- og sprengningsarbeid presenterte bakken seg med et unnarenn på ca. 60 meters lengde, som etter datidens forhold var en anselig hoppbakke.

Klubbens tilholdssted for det meste i disse år hadde vært Byaasens Skytterlags hus som lå ved den gamle Lianvei ved Kyvannet. Murene kan vi se ennå. Men i 1916 ble skytterlaget oppløst, og klubben ble da for så vidt husvill. Men takket være et par av bygdens gårdbrukere ble klubben aldri opprådd for husvære ved generalforsamlinger m. v. «Vidarheim» ble også benyttet.

Ved skytterlagets oppløsning testamenterte dette 1000 kroner til klubben, og dette beløp ble avsatt som grunnfond til anskaffelse av eget lokale.

Etter flere års forhåndsarbeide kjøpte så klubben tomten «Søreng» ved Byåsveien i 1919. Denne var på hele 3,3 mål. Det ble besluttet å bygge foreningslokale på tomten. På generalforsamling den 14. april 1923 ble det nedsatt følgende byggekomité: Tjalve Rian, formann, Karl Skjøstad, Ingvald Opland, Erik Dahlhaug, Ulf Rian, kasserer. Tegningene ble velvilligst utarbeidet av arkitekt Ryjord. Byggingen gikk fort, og allerede den 24. november samme år ble huset innviet. Klubben hadde altså anskaffet seg en bra 30 års jubileumsgave, og den kostet meget arbeide og omtanke, for ikke å snakke om penger.

På generalforsamling den 17/4 1920 ble det besluttet å innmelde klubben i «Sør-Trøndelag Skikrets». Dette må vel nærmest betraktes som en formsak, idet Sør-Trøndelag Skikrets jo er en direkte fortsettelse av «Uttrøndelagens Skiforbund», og med det samme styre. Bemerkes kan at Ludvig Sivertsen satt som formann i kretsstyret i følgende årrekker: 1904—1910, 1914—1916 og 1919—1920.

Allerede i 1922 var det innkalt til møte med representanter fra Byaasen Idrettslag — som nylig var stiftet — med forhandlinger om kompromiss i forbindelse med eventuell sammenslutning, men disse førte ikke til noe resultat.

I tyveårene begynte en politisk uro med arbeidsuroligheter rundt omkring i landet. På grunn av dette kunne enkelte medlemmer føle at foreningslivet og samholdet var truet. Som et bevis for viljen til samarbeide i klubben og opprettholdelsen av kameratskapet er det interessant å se at på et møte ble det framsatt forslag fra Karl Skjøstad om at det skulle vedtas at uansett hvilken følge denne uro måtte ha, skulle samholdet fortsette som før.

Oppførelsen av klubblokalet var et stort økonomisk løft, og i

møtene utover i tyveårene er det til stadighet økonomien og omtanken for lokalet som blir drøftet. Og fra 1923 og åra utover ble det holdt årlige basarer til inntekt for huset.

På et styremøte den 24. april 1924 ble det gjort et meget viktig vedtak. Et vedtak som senere førte til at klubben rent sportslig sett nådde en anselig høyde. Vedtaket gikk ut på å framlegge forslag på den forestående generalforsamling om at det opprettes egen gutteavdeling for gutter under 18 år. Forslaget ble på generalforsamling den 10/5 s. å. enstemmig vedtatt.

I 20-åra arrangerte klubben mange store renn, bl. a. Trønderrennet i 1924 og likeledes ble det senere kjente «Byåsrennet» innstiftet i denne tid. I 1926 ble det besluttet oppsatt en skolepokal for skolene på Byåsen. I 1927 ble oppsatt guttepokal mellom Freidig, B.I.L. og B.S.K.

Året 1927 ble et kriseår rent økonomisk for klubben. Banken måtte ta hand om klubblokalet, og styre og medlemmer måtte stå hardt i det i håpet om å få i stand en gunstig gjeldsordning. Og dette lyktes også til slutt takket være styrets og medlemmenes innsats. Stormen var ridd av, og nå gjaldt det å arbeide seg oppover igjen.

I 1929 brakte August Leinhardt fram spørsmålet om å anskaffe særskilte klubbtrøyer for medlemmene. Det ble også vedtatt å sette i gang forberedelser til dette formål. Og resultatet av dette skulle vi jo kjenne alle sammen.

For ikke å vente for lenge med å nevne klubbens beste aktive løpere i de første 30 år, skal vi nå nevne noen av de beste prestasjoner siden starten. Først kan nevnes at Byaasen Skiklub i denne periode var det lag, som — nest etter Trondhjems Skiklub — kan framvise de fleste kongepokalvinnere i landsrennene i Gråkallen.

Nevnes spesielt bør kanskje Ole Kroppan som var en begavelse når det gjaldt både hopp og langrenn. Han gjorde etter datidens forhold en meget rik premiehøst i de 16 år han deltok.

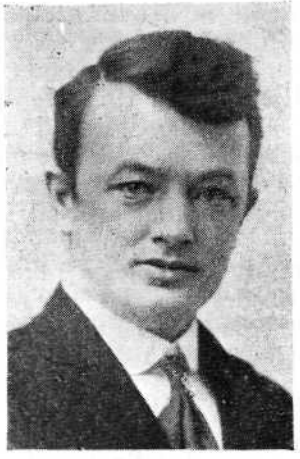

Ole Kroppan.

H. K. Stabell tok i 1891 1. premie i Trondhjems Skiklubs landsrenn i Kleivabakken.

Konrad Dahl erobret i 1893 kongepokalen i Trondhjems Skiklubs landsrenn i Blyberget.

Brødrene Ole og Jens Hansen. Jens var en dristig hopper og tok 3. premie i landsrenn i Blyberget i 1893 (lengste stående hopp). Ole var mere en stilhopper og vant ved samme anledning 1. eller 2. premie.

Oscar Olsen fikk i 1899 diplom og Centralforeningens store pokal ved landsrennet i Gråkallen. Foruten dette tok han flere 1. premier i større renn.

Rasmus Pettersen ble sendt til Holmenkollen for klubbens regning. I 1905 tok han kongepokalen i Gråkallrennet.

Ludvig Sivertsen oppnådde nest beste tid i Trondhjems Skiklubs landsrenn i 1902 og flere 1. premier i orienteringsrenn.

Einar Wangsvik tok kongepokalen ved landsrennet i Gråkallen i 1904. Flere førstepremier ved stifts- og amtsrenn.

Oliver Wold tok flere 1. og 2. premier ved stifts- og amtsrenn.

Erling Sivertsen var en prominent langrennsløper og erobret en hel del 1. og 2. premier ved større renn. 2. premie i komb. klasse ved landsrenn i Gråkallen 1911.

Ole Kroppan har gjennom 16 års deltagelse for klubben vunnet i alt 117 premier. Derav 2 første og 1 annenpremie i kl. A i Gråkallen. I 1912 2. premie kl. B i Holmenkollen, 3 førstepremier

ved stiftsrenn og «Sverre»s gullmedalje på Levanger i 1911. Videre 2 første og 2 annenpremier ved amtsrenn. Og endelig 1. premie ved militært langrenn i 1915.

Karl Skjøstad, dristig hopper som hadde lengste stående hopp ved flere større renn.

Arvid Wold tok 1. premie i Gråkallen i 1913 og fikk Fjeldsæterpokalen i hopprennet og Damenes pokal for lengste stående hopp. Flere 1. og 2. premier ved større renn.

Birger Lykke tok 1. og 2. premier ved flere kretsrenn.

Brødrene Anders og Ole Mærk. Førstnevnte tok flere av de beste premier ved større renn, f. eks. 2. premie og Fjeldsæterpokalen i hopp ved hovedlandsrennet i Gråkallen i 1916. Sistnevnte tok bl. a. 1. premie i lille Gråkallen.

Tjalve N. Rian hadde 1. premie i komb. kl. B i landsrennet i Gråkallen i 1916. Skiforbundets premie i kl. A ved landsrennet i Gråkallen i 1921 og flere av de beste premier i langrenn.

Johan Opland tok 3. premie i komb. kl. A i jubileumsrennet i Byåsbakken i 1923 og en rekke gode premier i flere andre renn.

Ulf Rian tok flere gode premier ved en rekke renn.

I 1908 avholdt klubben sitt første damerenn og kvinnene gjorde heller ikke skam på klubben:

Margrethe Tøfte tok både 1. og 2. premie ved lille Gråkallrenn.

Ingebjørg Rian tok i alt 6 førsteplasser og 2 ærespriser ved lille Gråkallrenn og 2 førstepremier ved damerenn i Stor-Elvdal i 1922.

Søstrene Årø tok også flere gode premier ved damerenn.

De først autoriserte skidommere i klubben var: Ludvig Sivertsen, Ole Kroppan, Leif N. Rian, Arvid Wold.

Og de først innvoterte æresmedlemmer var Ludvig Sivertsen og Peder Ramberg.

Som det framgår har klubben i hele denne tiden disponert over et utmerket skiløpermateriale, og alle var besjelet av interessen for skisporten. Styrets uttalelse ved jubileet i 1923 er meget betegnende: «Styret arbeider for utbredelse av interessen for og utviklingen av skiidrætten inden bygden, og haaper paa publikums og da især Byaasens befolknings forstaaelsesfulde sympati for denne sunde og herlige idræt som det bedste bolverk mot slegternes legemlige og moralske svækkelse. For at naa dette maal ber klubben om, at vore sambygdinger i enighet vil slaa ring om dens interesser og virke for den fortsatte trivsel og utvikling». Medlemstallet i klubben var omkring denne tid relativ stor, således oppgis det i 1927 til å være 127.

Det ble arbeidet hardt for å skaffe penger til alle faste ut-

gifter, og først og fremst ble det lagt særlig stor vekt på de årlige arrangement av basarer. Disse ble holdt hver lørdag og søndag i fire uker på rad i klubbhuset. Disse arrangement krevde en stor funksjonærstab, og alle gikk ivrig inn for å få det til så bra som mulig, og medlemmene maktet også å gjøre disse kvelder populære blant befolkningen som møtte mannjevnt opp. I den første periode ble det leiet revyforfattere med «profesjonelle kvalifikasjoner», spesielt laget brødrene Trygve og Ludvik Olsen gode og treffende revyer med mange gode viser. Til en revy i 30-årene forfattet for øvrig samme Ludvik Olsen «klubbsangen», som senere er sunget ved så mange festlige anledninger. Disse basarer innbrakte årlig ca. 500—600 kroner i netto, og reddet situasjonen mange ganger. Basarkomitéene hadde en stri tørn for å få satt det i sving, det skulle jo være både utlodning, tombola og mange andre rare ting. Pussig er det å se at en komité fikk «hele 20 kroner» i lån mot høyttidelig kvittering til å starte opp med til innkjøp av gevinster m. v.

I de siste par år av 20-årene gikk styret for øvrig energisk inn for å rette på finansene etter krisetiden, og det var utrolig hva det fikk gjort allerede i løpet av et par år. Forbedringer ble til stadighet utført på hus og eiendom.

Klubben holdt ofte offentlige dansefester, og søkningen var en tid stor, idet det ikke var tillatt med dansefester i byen i helgene. Men det viste seg at inntekten ved disse festene likevel ikke var så stor som ønskelig. Styremedlemmene skiftet om å ta «vakt» i lokalet i helgene, og denne jobben var så visst ikke bare behagelig. Ofte ble det bråk, og megling måtte til. Senere ble det rent galt, idet dårlige elementer søkte tilholdssted på disse fester — øyensynlig i dette øyemed å lage bråk og vanskeligheter. Utvising og nektelse måtte til, og ubehagelighetene tiltok.

Under disse basarene fikk klubben ofte god hjelp til underholdning av en speiderpiketropp fra Byåsen, som takk for forskjellige andre tjenester. De satte også opp en vandrepokal og som ble satt opp i komb. i klubbrennet.

I 1929 gikk to medlemmer opp til kretsdommerprøven på ski og som begge tok med glans. Det var Tjalve N. Rian og August Leinhardt. Førstnevnte tok året etter forbundsdommergraden — Ludvig Sivertsen hadde tatt denne grad tidligere.

Klubben hadde også ansatt vaktmester på lokalet, og den første sådanne var Aksel Nilsen som for øvrig var både formann og mangeårig styremedlem. I 1929 søkte vaktmesteren styret om å få sette på et nytt vindu i kjøkkenet, og det er interessant å lese hvor organisasjonsmessig korrekt dette blir behandlet. På førstkommende generalforsamling blir det nedsatt en komité til å avgjøre hvorvidt et nytt vindu vil «bli skjemmende eller ikke — av hensyn til arkitekturen».

Treningssaken blir ofret atskillig interesse i denne tid. Førejulsvinteren 1929 ble det — visstnok for første gang — leiet trener, som drev både med innendørs og utendørstrening helt til jul. Olav Moen het denne, og han måtte ha blitt svært populær, for styret besluttet å sende ham et spesielt takketelegram.

Opprettelsen av pokalkonkurranser var meget populært på denne tid, derfor ble det i 1930 også opprettet en guttepokal mellom BIL, Opstrinda og Byaasen Skiklub. Denne ble for øvrig meget populær blant guttene, og det ble konkurrert i flere år framover.

I 1930 sees for øvrig at våre allerede tradisjonsrike klubbtrøyer ble mønsterbeskyttet via søknad gjennom Landsforbundet for Idrett.

Som en verdig — eller kanskje uverdig rent sportslig sett — avslutning på sesongen, var det forlengst blitt en tradisjon å avholde såkalt «gaukrenn» for passive og eldre. Arrangementet av dette var forbeholdt de aktive, som gikk inn med liv og lyst for dette. Hvordan denne tradisjon har oppstått skal være usagt, men muligens er det ment som en takk til de passive for god hjelp og støtte gjennom sesongen.

Disse renn samlet en trofast tilskuerflokk og sannelig fikk de valuta for oppmøtet. Fornøyelig var det å se «gammelkarene» når de satte utfor hoppet, med både skjelvende knær og bukser, og fornøyelig var det å se tidligere kongepokalvinner i Gråkallen, Einar Wangsvik sen., hvor blek han ble før starten.

Gutteavdelingen var på dette tidspunkt en stor og livskraftig avdeling som tellet mange framragende hoppemner. En gang var det opptil 54 gutter som ble påmeldt til renn samme dag. Og sannelig var premielisten heller ikke dårlig. Ofte nesten «fullt hus». Og jamnt over ca. 50 prosent premiering. Det var mange som var med i avdelingsstyret gjennom disse åra, men i første rekke må vel nevnes Aksel Nilsen, Tjalve Rian og Johan Simonsen, som de som organiserte denne avdelingen i slike former. Medlemsmøter ble holdt hver 14. dag på «klubben» og stor stas var det med egen håndskreven avis og mye annet. De gutter som var med på denne tid og nøt godt av dette utmerkede arbeide som var gjort, minnes denne tid med en spesiell glede. Kostbart var det nok med en slik representasjon, og vanskelig er det å forstå i dag hvordan klubben maktet dette, men det var vel interesse og pågangsmot som dro lasset.

I 1934 ble det oppsatt ny skoleguttpokal for Strindaskolene.

Så var jubileumsåret 1934 i farvannet, og store forberedelser ble gjort. Allerede året før ble stor dugnad utført i bakken. Likeledes ble det ytet god hjelp av bygdens gårdbrukere ved denne anledning. 300 lass jord ble påkjørt bakken, nytt hopp og nye tribuner ble oppsatt og til slutt heter det at bakken ble i «fin stand». Klubben sto som arrangør av Trønderrennet vinteren og jubileumsåret 1934. Kongepokal var tildelt, og «Trønderpokal» oppsatt av klubben og alt lå vel til rette. Men dessverre, etter hvert som tiden nærmet seg, fjernet snøen seg, og det hele så meget tvilsomt ut. Men, som så ofte før, en fabelaktig innsats ble gjort med snøkjøring i bakken, og rennet kunne gjennomføres etter programmet.

Som man kunne vente under slike forhold, økonomisk ble det dessverre nærmest en fjasko. Kongepokalen fikk i hvert fall en verdig eier, nemlig ingen ringere enn Sigurd Røen.

Dette Trønderrennet var i dobbel forstand et jubileumsrenn, idet Sør-Trøndelag Skikrets samme år kunne feire sitt 30-årsjubileum, som for øvrig var stiftet av vår daværende (1904) formann Ludvig Sivertsen.

Dette året dukket det også opp planer om en ny skibakke innen distriktet, og det ble forespørsel fra de andre lag om samarbeide. Dette ble imidlertid utsatt på generalforsamlingen og senere nedstemt i styremøte 10/5 1934.

I 1934 var klubben også representert i renn i Budalen, hvilket var over 20 år siden sist. Guttene tok det som kunne tas av premier, og de holdt en oppvisning som «budalingene lenge vil minnes».

Sommeren 1934 ble det også arrangert hele to utflukter for medlemmene, en til Svorksjøen og en til Rissa. Begge var meget vellykte og talte ca. 50 deltakere.

Samme år sees også opprettet egen dameavdeling. Damene hadde nok også i alle år tidligere vært meget flinke til å hjelpe til under alle tilstelninger og fester på lokalet, men det var først nå at avdelingen ble opprettet.

Likeså var det nå planer om å få i stand en idrettsplass på flata i Byåsbakken, men dette ble imidlertid til slutt stilt i bero.

Generalforsamlingen den 11/5 1935 innvotertes to vel fortjente medlemmer til æresmedlemmer, nemlig Einar Wangsvik sen. og Ole Dahlhaug, som begge hadde vært med praktisk talt fra starten av.

Sommeren 1935 ble det så arrangert «Selbutur» med over 50 deltakere, men det heter at byåsingene ikke kom ubetinget godt

ut av det med «selbyggen», så turen ble til dels spolert av denne grunn.

I 1936 ble Einar Wangsvik jun. av skikretsen uttatt til å representere denne ved Holmenkollrennet og Hovedlandsrennet, et ærefullt oppdrag på denne tid. I Holmenkollen sto han som en av de aller beste etter første omgang, men dessverre, i annen omgang var «denne evindelig rompa» så vidt ned i bakken.

Dette året må vel ellers sees som et godt økonomisk år som preges av forsiktighet og sparsomhet. Likeså hadde klubben en god sportslig sesong med mange framragende resultater.

I 1937 ble det besluttet foretatt utgraving og drenering av kjeller under salen i klubbhuset. I forbindelse med dette foretagende ble det besluttet at «klubbens medlemmer som var arbeidsløse og skyldig kontingent, skulle få anledning til å innarbeidet denne med dagsverk a 8 timer for 3 kroner».

Også dette året ble det arrangert en vellykket utflukt til Svorksjøen i Hølonda.

Den sportslige styrke var også nå stor, idet det dette året var forslag oppe om å opprette et pokalrenn sammen med Løkken idrettslag, som i åra før krigen ubetinget hadde de beste hoppere innen kretsen. I den siste årrekke hadde det vært prestasjonene i hoppbakken som hadde vært styrken i klubben, bortsett fra noen få hederlige resultater i langrenn. I 1937 så det faktisk ut til å vende seg litt, idet interessen for langrenn ble tiltagende. Dette kunne vel til dels skyldes vår utmerkede kombinertløper Bjarne Berg som dette året hadde en riktig storsesong og utførte mange bragder.

Samme år hendte det noe meget bemerkelsesverdig. Byaasen Skiklub erobret til odel og eie en svømmepokal i Havnesvømmingen tre år på rad. Dette må vel nærmest betraktes som en kuriositet. Denne pokalen er for øvrig også den største lagspokalen klubben har greid å erobre. Mestrene for denne bedrift var Eivind Olsen, Sverre Nissen og Ragnar Horrigmo, alle habile hoppere.

I 1938 sees klubben å stå som arrangør av hovedkretsrennet, det som i dag benevnes som kretsmesterskap.

På styremøte den 7/2 1938 ble det fattet en beslutning om å prøve å få solgt eiendommen med hytta. En beslutning som i dag viser at den var skjebnesvanger. Den første begrunnelse for denne beslutning var at «styret bemerker at det ikke er formålstjenlig å sitte med det». I forslaget fra styret som ble framlagt på generalforsamlingen den 7/5 1938 heter det at den største utgiftspost i regnskapet er avdrag og renter, og at de 300 kroner som med-

går til representasjon ikke står i forhold til medlemmenes ytelser når det gjelder klubbhuset. Videre at forholdet som det er ødelegger den sportslige ånd og må bære galt avsted.

Når vi i dag tenker på alt arbeide og all omtanke eldre medlemmer la i dette anlegg, må man beklage at det ikke var mulig å beholde huset.

Videre heter det at det er meningen å få bygget en liten hytte ved Byåsbakken samt å få elektrisk belysning i bakken. Styret fikk generalforsamlingens samtykke til bemyndigelse til å arbeide videre med saken.

På ekstraordinær generalforsamling den 18/4 1939 ble så hytta og eiendommens skjebne beseglet og besluttet solgt for et bud, stort 12 500 kroner, og Byaasen Skiklub bega seg så ut i den store landflyktighet.....

Det hadde riktignok vært vanskeligere med økonomien det siste året. Søkningen til festene i lokalet var mindre, og mindre bortleie av lokalet bevirket dette.

I 1939 vant klubben en lagspokal i de første hopprenn i kunstig belysning arrangert av Trondhjems Skiklub.

Den 15/9 1939 ble så generalforsamlingen for første gang siden 1923 — bortsett fra en ekstraordinær generalforsamling i 1927 på Dahlhaug — avholdt i fremmed hus, og denne gang i «Hjorten» i Trondhjem.

Etter at huset var solgt, søkte styret å forenkle hele administrasjonen av klubben. Gutteavdelingens styre og festkomité ble sløyfet, og disse oppgaver gikk inn i hovedstyrets arbeidsfelt. Likeledes ble det sendt søknad om bidrag til forskjellige kommunale og idrettslige instanser. Midlene skulle benyttes til opplegging av elektrisk lys i Byåsbakken. En utlodning ble også satt i sving. I en senere tilleggsbemerkning av sekretæren — 3/4 1940 — heter det imidlertid at «disse planer må bero på grunn av den store prisstigning og usikre forhold for øvrig».

Tiden gjør seg tydelig merkbar i rent økonomiske spørsmål. Kontrollen med kontingenten blir skjerpet, startkontingent til påmeldte løpere som ikke møter til start må betales av løperne selv o.s.v.

Vinteren 1940 blir «Vallashpokalen» oppsatt til konkurranse mellom Orkanger Idrettslag, Freidig og Byaasen Skiklub.

Klubben sto som arrangør av et utvidet kretsrenn som skulle gå av stabelen den 7. april 1940. Ved utsendelsen av innbydelsene er det første gang det kan sees at disse blir sendt lag som hørte under A.I.F.

Arrangementet ble også gjennomført etter programmet og ble

meget vellykket. Fest med premieutdeling ble holdt i «Hjorten» om kvelden, og festdeltagerne sa godnatt og takk for samværet til hverandre knappe 24 timer før tyskernes fly duret over byen. Men det ble i hvert fall en verdig avslutning på virksomheten før okkupasjonen.

Etter dette ble det holdt 2 styremøter som er protokollert. Det ble bl. a. diskutert å arrangere utflukt for medlemmer, men som det heter: «men på grunn av dårlige kommunikasjonsmidler for tiden, ble besluttet å avstå fra slikt arrangement».

I siste møte den 3/12 1940 ble besluttet at «nåværende styre skal bestå nok ett år».

Så senket stillheten seg over Byaasens Skiklub i 5 lange år.

I denne tidsperiode for klubben er det nok mange medlemmer som har gjort en stor innsats for klubben og som burde ha vært nevnt her, men det vil som alle forstår føre for langt.

Derimot skulle det være riktig — og uten forkleinelse for noen andre — å nevne 3 medlemmer som kanskje ligger et hestehode foran de andre og har utført et meget stort, uegennyttig og fortjenstfullt arbeide for klubben. Og det er ikke bare på det rent administrative område, men også på det sportslige område de har gjort seg bemerket.

Først er det *Ludvig Sivertsen* som var formann fra 1899—1906 i klubben, og stifter og formann i Uttrøndelagen Skiforbund i en årrekke. Han var en administrator med sjeldne egenskaper og som forsto å lede klubben fram til trivsel og storhet.

Einar Wangsvik sen. var formann i åra 1910—1916. Hans lederevner forenet med hans strålende humør og pågangsmot og lett omgjengelighet brakte klubben fram til stort ry.

Til sist har vi *Tjalve N. Rian* som var en administrator av høy klasse. Først var han formann fra 1920—1925, og siden troppet han på som formann i jubileumsåret 1933—34. Han var også den drivende kraft i arbeidet med å skaffe klubben klubblokale med herligheter. Rian var en initiativrik leder med pågangsmot ut over det vanlige og alltid rede til å ta en tørn når det knep som verst.

Men først og fremst er det den ytre fasade som har gjort klubben kjent og aktet. Og fasaden — det er ingen ringene enn alle de løpere som av interesse for den edle skisport har vært med og deltatt i kappestridene gjennom åra. Og siden i 20-åra er det mange, ja, svært mange. Det kunne skrives en bok om alle de gode prestasjoner som er utført.

Vi nevner løperes navn i den utstrekning «hukommelsen» og protokoller har maktet å trylle dem fram, og skulle noen være glemt, ber vi om undskyldning for det.

Brandhaug, Adolf
Balstad, Arthur
Berg, Bjarne
Berg, Gunolf
Berg, Johan
Berg, Karl
Dahlhaug, Egil
Dahlhaug, Erik
Eggan, Leif
Eriksen, Odd
Frisvold, Arne
Frisvold, Hans
Gamst, Einar
Grøtte, Arnold
Gundersen, Gunnar («Jeija»)
Gundersen, Knut
Gundersen, Sven
Hansen, Bernt
Hansen, Herman
Hansen, Øivind
Hauan, Eugen
Hjorth, Anton
Hjorth, Wilhelm
Hoff, Egil
Hoff, Leif
Hoff, Reidar
Horrigmo, Ragnar
Hovdal, Kristian
Jensås, Peder
Knudsen, Erling
Knudsen, Magnus
Knudsen, Torbjørn
Krogseth, Asbjørn
Leinhardt, August
Leinhardt, Arne
Leinhardt, Torbjørn
Leinhardt, Trygve
Leinhardt, Øivind
Løhre, Hans
Moxnes, Johan
Mørk, Fredrik
Mærk, Anders
Mærk, Tore
Nilsen, Per
Nissen, Sverre
Olsen, Eivind
Opland, Andreas
Opland, Johan
Opland, Konrad
Opland, Martin
Opland, Olaf
Overby, Randulf
Pedersen, Arvid
Rollseth, Birger
Rollseth, Lars
Rollseth, Trygve
Rognes, Erling
Rosten, Eystein
Ryjord, Annar
Ryjord, Nils
Ryjord, Per
Rønning, Arne
Rønning, Helge («Take Aso»)
Schanke, Olaf
Schjerve, Bjarne
Simonsen, Gunnar
Simonsen, Michael
Solem, Gustav
Solstad, Lars
Solstad, Per
Susegg, Erling
Susegg, Sigurd
Walseth, Herbert
Wangsvik Einar (jun.)
Wanvik, Andreas
Wanvik, Petter
Wold, Thorleif
Øverlie, Ragnvald
Åldstedt, Bjørn
Åldstedt, Erling
Åldstedt, Harry
Åldstedt, Magnus
Åldstedt, Rudolf

Både hoppet og fartsstillaset i Byåsbakken var «furet og værbitt» allerede før krigen, og det var under overveielse og sette i gang utbedringsarbeider. Men krigens år sparte medlemmene for eventuelt nedrivningsarbeide. Deler av både hopp, tribune og stillas forsvant proporsjonalt med kuldegradene som kom. Og da krigen endelig var slutt og man tok til å tenke på hoppbakken, var arbeidet utført så grundig at det tillikemed var unødvendig med opprydningsarbeide.

..... Så kom den 7. mai 1945 og man kunne puste lettere igjen. Og styret fra før krigen var snar til å ta initiativet. Allerede den 23/5 1945 innkalte formannen, Annar Ryjord, til styremøte og tok fatt der man slapp. Og det viktigste da var å få en oversikt både over medlemmer og det rent økonomiske. Planene fra umiddelbart før krigen er imidlertid det sentrale.

Det første medlemsmøte holdtes den 28/5 1945 på kafé «Ritz» i Trondheim, og det møtte hele 22 medlemmer. To av klubbens æresmedlemmer som var døde under krigen, gårdbrukerne Ole Dahlhaug og P. Ramberg, ble minnet på dette møte, likeså Trygve og Torbjørn Leinhardt som begge falt under krigen.

Den nyinnstiftede Idrettens dag den 3. juni ble feiret i fellesskap av lagene på Byåsen, og klubben deltok med ca. 35 medlemmer.

Styret var ute i rett tid og søkte allerede nå om kommunale bidrag for å kunne gjennomføre sine planer fra tidligere, og i tillegg hadde man planer om «lysløype» i nærheten av bakken.

Den første årsberetning etter krigen er både interessant og morsom. Angående bakken heter det bl. a.: «Befaring i bakken er foretatt i år. Som bekjent er et og annet forsvunnet derfra i løpet av krigen, bl. a. brua, hoppet, tribunene og stativet til hopptavla. Det gjenværende er samlet i en liten haug der det forhenværende hopp sto, og vi håper nå at neste gang vi foretar befaring, må dette også være forsvunnet». Og til slutt heter det «at det kunne ha vært morsomt og visst hvem den eller de hjelpsomme er. Så kunne vedkommende fått delta noen dager i gjenoppbygginga».

For øvrig nevnes i beretningen at idretten har «goodwill» over alt på dette tidspunkt, og at interessen blant medlemmene er større enn noensinne.

På den første generalforsamling på Lian møtte 55 medlemmer, og alle hadde en glødende «gnist» til å ta fatt. Av vedtak nevnes at det ble besluttet å ta opp orientering som sportsgren i klubben, og det vakte stor stemning. For øvrig ble bakkeplanene godkjent.

Utover sommeren var det en intens møte-, befaring- og korrespondansevirksomhet i anledning bakkeplanene.

Klubben fikk også svar på sine søknader og fikk bevilget 5000 kroner som sto disponibel. Likeledes satte Trondheim kommune hele 60 mann i arbeide i bakken og på flata. Materialer ble saget og fraktet fram til bakken, og arbeidet gikk med liv og lyst, og det var all grunn til å se optimistisk på sakene. Og styret måtte smi mens jernet var varmt.

Det nye «Norges Idrettsforbund» som også hadde begynt sin virksomhet, foreslo ny kretsinndeling. Her var Byaasen Skiklub ført opp under Trondheim-kretsen, og dette vakte stor motstand blant medlemmene. Ved senere revisjon av forslaget ble forholdene som før, nemlig at klubben skulle tilhøre Sør-Trøndelag.

Det ble også tenkt på den aktive deltagelse til vinteren, og man begynte med både innen- og utendørstrening.

Styret fikk allerede nå føle hvordan det var å være husvill. og det ble holdt møter på forskjellige steder, fortrinnsvis i byen.

Til slutt lyktes det å skaffe elektrisk materiell, og medlemmene med den «autoriserte» formann i spissen tok fatt på monteringsarbeidet.

Til slutt sto bakken der ferdig 2. desember, og den 8. januar i 1946 ble lyset satt på for første gang, og den 12. januar er man kommet så langt at den blir prøvehoppet under belysning. Den 17. januar er anlegget komplett, og den 22. januar blir bakken åpnet for alminnelig trening. Kom så og snakk om virksomhet!

Styret finner det atter formålstjenlig å få oppnevnt en gutteavdeling nå etter krigen.

Den 7. februar foregår så det høytidelige åpningsrenn i «den nye» Byåsbakken og hele ca. 240 hoppere deltar. Premieren var både interessant og spennende for klubben. Og det gikk godt — sogar meget godt.

Som en kuriositet i forbindelse med det første rennet, kan nevnes at i en av byens aviser sto det dagen etter at en av hopperne var død etter fall i bakken. Men imidlertid har — merkelig nok — vedkommende løper senere vært en av de ivrigste til å trene i Byåsbakken. Ja — slik kan det gå.

Som en orientering nevnes at på dette tidspunkt var det samlede medlemstall 161.

Når det gjelder den aktive innsats den første vinteren etter den lange ferie er det stort sett «de gamle løpere» fra før krigen som deltar. Rekrutteringen er — som ventelig — «sørgelig slett». Disse fem årene har nok ikke gått uten å sette spor etter seg.

Også kvinnene viste en trang til å være med i klubbarbeidet.

og viste idet hele en stor virkelyst. Slik ble det også pånytt dannet en egen dameavdeling, som så tok opp håndballsporten blant sin midte, og ble senere tilsluttet Norges Håndballforbund.

På generalforsamlingen den 11/5—46 ble evigunge Ole Dragvold innvotert som æresmedlem. Han har snart vært med og arbeidet i Byaasen Skiklub i to mannsaldre allerede på dette tidspunkt og han har innehatt de fleste tillitsverv. Som spesialitet var vel hans jobber i festkomitéen tidligere.

Styret etter krigen hadde også tenkt på husspørsmålet og hadde alt søkt om å få tillatelse til å sette «bo» i nærheten av bakken. Det hadde også en brukbar «brakke» i kikkerten, og fikk også loving på denne når tidens fylde kom. Imidlertid dukket rekvisisjonsnemnda opp senere, og rekvirerte brakken til bolig for husløse. Og lengere har ikke saken kommet den dag idag.

Også interessen for fotball er stigende, og klubben blir også innmeldt i Norges Fotballforbund. Men allerede etter et års vaklende virksomhet ble den atter utmeldt av forbundet.

Når det gjelder orienteringssporten viser den seg fullt levedyktig, og kanskje kommer det av at denne sport er mere beslektet med skisporten, i og med at man kommer ut i marka under utøvelsen. Klubben tok det første kretsmesterskap i Sør-Trøndelags lagsorientering.

Høsten 1946 begynner så det ukentlige «badstubad» på Wullumsgården, og denne ordning blir opprettholdt i flere år framover.

I tur og orden ble det av de forskjellige avdelinger arrangert «samfunnsaftener» med dans og underholdning for medlemmene. Disse var svært populære og samlet atskillige medlemmer. Disse ble fortrinnsvis arrangert på Lian restaurant.

De faste treningskvelder i Byåsbakken var meget populære de første år etter at bakken ble belyst. Særlig var løperne fra byen ivrig til å trene og møtte mannjevnt opp. Vi som var tilstede der som bakkevakter om kveldene husker også den siste olympiavinner i hopp på et ennå bare beskjedent stadium, men som en av de aller ivrigste.

Mange er de som benytter ordet «glansbilde» om Byaasbakken en vakker vinterkveld når det er fullt opplyst. Og sannelig kan det sies med rette. Det er vakkert å komme inn fra flata og kaste blikket oppover bakken — som på begge sider er kranset av fin granskog. Man kommer uvilkårlig i god stemning.

Høsten 1946 ble overgangen i bakken atskillig utbedret ved medlemsarbeid. Den 22. desember ble så lysløypa åpnet — og

det som «verdens første» i sitt slag. I den anledning fikk klubben god presseomtale landet rundt.

Sommeren etter ble det arrangert en vellykket fellesutflukt til Vikvarvet i Selbu. Likeså ble «lillebakken» i Byåsbakken ryddet og stelt, og en liten fartsbru ble også bygget. Fartsstilaset til storbakken ble også forhøyet med en avsats og kom i en anselig høyde.

Vinteren 1948 fikk klubben den glede å få bli representert i Holmenkollrennet, nemlig ved Bjørn Åldstedt — som riktig gjorde skam på unggutene i vinterens uttakningsløp. Og premie oppnådde han også, den 23. Likeså deltok han i Norgesmesterskapet i Steinkjer hvor han ble nr. 20, og i internasjonalt hopprenne i Brunflo i Sverige med en 3. premie. En fin sesong etter et så langt «hopperliv», og vel fortjent. Det var hele 12 år siden klubben hadde representant i Kollen» sist.

Dette året fikk styret utført det nesten utrolige, og fikk generalforsamlingens samtykke i sitt forslag om å avsette kr. 700,00 til hyttefond.

På dette tidspunkt var endel av klubbens medlemmer allerede sterkt engasjert i kretsadministrasjonsarbeide, og dette må vel til en viss grad sies å ha vært en viss belastning på klubben. Annar Ryjord hadde allerede et par år vært styremedlem i idrettskretsen. Gunnar Simonsen var sekretær og forretningsfører i samme styre. Einar Wangsvik var sterkt opptatt med arbeide for treningsnemnda i skikretsen og har en vesentlig andel i den sterke stilling Sør-Trøndelag skikrets har i dag. Michael Simonsen og Per Wennes henholdsvis formann og sekretær i kretsutvalget for orientering.

«Blusset» av interesse for idretten og klubben som kom etter krigens slutt var på dette tidspunkt allerede godt merkbart for avtagende. Dette vistes særlig på medlemsmøtene og det såkalte «pliktarbeide» i bakken om kveldene. Oppmøtet begynte å bli faretruende dårlig. En analyse av dette forhold vil vel gi flere årsaker. Gjenoppbyggingen var kommet så godt i gjenge når det gjaldt nærsagt alle ting, og slik ble vel interessen «stjålet» til fordel for noe annet.

Høsten 1948 arrangerte klubben 55 års fest i Håndverkerforeningen i Trondheim. En vellykket sådan. Både formannen Konrad Dahl og kassereren Jens Hansen i klubbens første styre var tilstede, og kastet glans over festen.

På nyåret, 12/2 1949, tok M. Simonsen initiativet til å stifte Sør-Trøndelag Orienteringskrets, og i det første styre var foruten han som den første formann, forøvrig klubben representert med

Brit Stokke og Per Wennes. Michael Simonsen var formann de 4 første år av kretsens liv og ble da avløst av Brit Stokke.

Som rimelig er begynner nå de eldre hoppere mere å trekke seg fra hoppbakken, men til gjengjeld har guttene fremgang fra år til år takket være det interesserte arbeide av Torbjørn Leinum. Status dette virkeåret viser at heller ikke håndballsporten viser seg levedyktig, og det var på tale å trekke seg som medlem av håndballforbundet.

På generalforsamling den 7/5 1949 forelå det forslag om samarbeide for eventuell sammenslåing med B.I.L., men dette ble enstemmig nedstemt. Det var nå gått hele 28 år siden dette spørsmål sist var aktuelt.

Interessen i og for klubben er fortsatt avtagende, og flere og flere medlemmer faller ifra. Betegnende for denne tid er appellen i styrets årsberetning hvor det bl. a. heter: «Vi befinner oss fremdeles i en dødperiode, det er et faktum som ikke kan bortforklares. Rent sportslig mangler vi de store stjerner, men det burde ikke være noen forutsetning for en klubbs eksistens. Vi må alle være med å skape det rette grunnlaget for vår klubbs vekst. Den gode klubbånd som alltid har vært til stede i B.S.K., må alle aktive som passive være med på å gi ny kraft. Vi har nå anledning til å møtes oftere, og da er det bare ett ord det hele står og faller med, nemlig interesse.»

Økonomisk blir det også vanskeligere og vanskeligere etterhvert. Kontingenten går tregt inn, festarrangementene går sånn omtrent opp i opp, og de eneste muligheter er noen mindre utlodningsforetagender.

På generalforsamlingen den 6/5 1950 ble Egil Hauan innvotert som æresmedlem som takk for mange års interessert arbeid.

Sommeren 1950 ble det også drevet atskillig orientering, og Brit Stokke er vel — som i tidligere år — den som ligger best frempå i premierekka til stadighet.

Hoppet i Byåsbakken som ikke hadde tålt påkjenningen av snøtyngden siste vinter ble igjen oppbygd om høsten etter en forsterket konstruksjon.

I disse år er det den store heimevernsbrakka — etterlatenskaper fra krigen — ved Wullumsgården som er møtestedet når det gjelder medlemsmøter og festlige sammenkomster.

Vinteren 1951 behandles en sak angående sportsklubben Freidigs planer om å bygge en storbakke ved Bukkvollan. Klubben støtter Freidig, men senere blir disse planer av ukjente grunner droppet for godt. Det merkelige, eller rettere sagt det kuriøse ved dette er at prosjektet ligger utenfor stuedøra til

daværende boplass til klubbens første formann. B.S.K.s styre hadde forøvrig også dette bakkeprosjektet i kikkerten i sin tid (1915).

Denne vinter gjorde også Bjørn Åldstedt svenske av seg og erobret 1. premie i internasjonalt hopprenn i Brunflo.

Gunnar Simonsen representerte landet som internasjonal hoppdommer i «Skidspelen» i Solefteå, og deltok også i et idrettslederkurs i Elverum.

Vallashpokalen blir vunnet til odel og eie av sportsklubben Freidig i denne sesong.

Den aktive deltagelse av voksne skrumper fortsatt inn både når det gjelder sommer- og vinteridrett. Heldigvis går det den riktige veien med guttenes deltagelse i hopprenn, og dette er det store håp for den virkelige grunnstamme av medlemmer som nærer ekte interesse og omsorg for klubbens framtid. Byen og tettbebyggelsen eter seg utover til stadighet, og den bygda som omtales så varmt i klubbens beretninger, er snart ute av sagaen til fordel for en ny tid og en ny mentalitet. En skal vel heller ikke vente at innflytterne forstår hva som ligger i de 60 år som klubben nå kan se tilbake på.

Medlemstallet de siste år har ligget mellom 50 og 60 over 17 år, og 20—30 under 17 år, så tallet på medlemmer nå er omtrent det samme som i klubbens første år.

Tar vi for oss klubbens lover, ser vi at disse med visse mellomrom har gjennomgått hele fem hovedendringer, nemlig 1900, 1904, 1925, 1946 og endelig på årsmøte i 1953, og slik er det lite og intet igjen av de opprinnelige bestemmelser.

Hoppbakken vår har vært restaurert flere ganger, bygget i 1915, ombygget i 1923, og pånytt ombygget til sin nåværende form i 1945. Bakkerekorden er på 46,5 m og innehas av Jan Sørdal, Freidig.

I orienteringssporten må vi nevne Arne B. Andersen som grunnlegger. Han var Sør-Trøndelags beste orienterer i flere år før han reiste fra Byåsen. Brit Stokke har også båret klubbens navn ved mange gode prestasjoner, bl. a. 5 kretsmesterskap, 1 Trøndersk Mesterskap, og et utall av førsteplasser, og sist, men ikke minst, deltager på det norske damelandslag i Danmark 1952.

Når det gjelder den framtidige skiære setter vi nå vår lit til tredje generasjon Wangsvik — Einar Sigvart — som har vist gode takter som kombinertløper og har åra foran seg.

Og ved utgangen av det sekstiende år er det mange av medlemmene, altfor mange etter vår mening, som er engasjert i administrasjonsarbeidet og til tillitsverv innen idrettskretsen.

Klubben har nå 3 aktive forbundsdommere for ski, nemlig Gunnar Simonsen, Michael Simonsen og Odd Paulsen, og 3 aktive kretsdommere, nemlig Eugen Hauan, Einar Wangsvik og Einar Smedås.

Av de ialt 6 innvoterte æresmedlemmer er det 3 nålevende — Ludvig Sivertsen, Ole Dragvold og Egil Hauan.

Ole Dragvold er vel det nålevende medlem som har den lengste funksjonstid bak seg når det gjelder tillitsverv innen klubben, og det er ikke helt uten grunn at han ofte benevnes som «evigunge Dragvold». Ære være ham for sin innsats.

Når en slik beretning skal skrives, må alt tilgjengelig stoff behandles og undersøkes for likesom å finne tråden og tilslutt få dannet et hele. Alle navn passerer revy og en likesom lever seg inn i tida etterhvert som den skrider framover. Man blir på en måte kjent med alle sammen som har vært med og arbeidet for klubbens trivsel. En forstår hva klubben har vært og betydd for ungdommen på Byåsen i disse årene. La oss minnes alle dem som har vært med og arbeidd for felles sak som et middel for å nå målet.

Det er en sørgelig kjensgjerning at klubben nå i flere år har ligget i dødvannet på grunn av manglende interesse, og det passer godt i denne beretning å slutte med et såkalt tilbakeblikk skrevet i årsberetningen høsten 1952: «La det vært sagt med det samme at vi bør finne oss i å ha blitt en liten klubb. Det er kanskje vanskelig å finne seg tilrette for de medlemmene som har storhetstiden i frisk erindring. Styret har slett ingen god samvittighet, men hvis også hvert enkelt medlem tenker over hva det har gjort til gagn for klubben, håper vi det sitter flere med samme følelsen. La oss imidlertid bygge på det som er noe å bygge på, nemlig guttene. Hvis det er noen som har lyst til å ta et tak, er gutteavdelingen det rette virkefelt. Klubben går nå i sitt 60. virkeår, og det hadde vært morsomt om dette året hadde markert vendepunktet for klubben i riktig retning. Da må imidlertid all surhet og pessimisme, for ikke å snakke om kritikksyke, bort. Det er så uhyre lite som skal til bare humøret er det rette, og hver enkelt følger en liten oppfordring fra styret. Den oppgave du får, kan virke betydningsløs, men hjulene stopper av seg selv hvis den ikke blir løst. Med denne følelsesmessige vurdering vil styret takket alle medlemmer som har vist god samarbeidsvilje og løst sin oppgave — stor eller liten.»

Det sittende styre gjør så gjerne disse ord til sine.

La oss alle ta dette som en appell, og la oss ikke gjøre skam på klubbsangens ordlyd:

Om motgang vi vil møte
— vel, så møt med tross,
for ingenting kan mere stanse oss —
Når blott vi samlet står
om denne klubben vår.

Klubbens æresmedlemmer

Peder Ramberg,
død 1942.

Ole Dahlhaug,
innvotert 11. mai 1935, død 1945.

Ole Dragvold,
innvotert 11. mai 1946.

Ludvig Sivertsen,

Einar Wangsvig sen.
innvotert 11. mai 1935,
død 1948.

Egil Hauan,
innvotert 6. mai 1950.

Klubbens formenn gjennom 60 år

Konrad Dahl
1893—94.

Einar Ianssen
1894—95.

Albert Vaadan
1895—99.

Ludvig Sivertsen
1899—1906.

Axel Sivertsen
1906—10.

Einar Wangsvig sen.,
1910—16.
1927—28.

Anton Undlien
1916—17.
1918—19.

Johan Simonsen
1917—18.

Ingvald Opland
1919—20.

Tjalve N. Rian
1920—25.
1933—34.

Erik Dahlhaug
1925—27.
1932—33.

Aksel Nilsen
1928—30.
1931—32.

Otto Strøm
1930—31.

Einar Wangsvig jun.
1934—37.

Eugen Hauan
1937—39.

Annar Ryjord
1939—46.

Gunnar Simonsen
1946—47.

Arne B. Andersen
mai 1947 — 11. november 1947.

Erling Rognes
11. november 1947—48.

Michael Chr. Simonsen
1948—50.

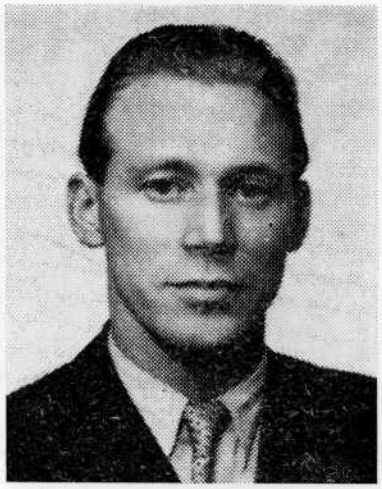

Sven Gundersen
1950—51.

Bjørn Åldstedt
1951—52.

Knut Gundersen
1952 — nå.

Det hendte i de dager - - - - -

Konrad Dahl
B.S.K.s første formann 1893—1894

Vi besøker Konrad Dahl for å spørre ham litt ut om gamle dager. Dahl går nå i sitt niogåtttiende år. Han er født 19. august 1865. Helsa er i orden, og hukommelsen likeså, og han har mangt av interesse å fortelle fra gamle dager. Interessen for skisport og livet i skog og mark er nok av den sorten som varer livet ut. Straks talen kommer inn på disse ting er Dahl synbart interessert.

Konrad Dahl bodde i Bukkvollan på den tid Byaasen Skiklub ble stiftet. Han forteller at klubben ble stiftet i bårstua på Munvold, og sammenkomstene var på forskjellige steder. Harald Stabell var den faste mann når noe skulle skrives. Det første rennet ble holdt i Kleiva, og der kunne alle aldersklasser delta. Premiene besto av noe leketøy man hadde fått tak i billig i byen. Etter dette rennet maste ungene på ham og Jens om det ikke ble renn igjen snart, og det ble holdt renn for gutter. Der var det med gutter i 7—8-årsalderen. Damene var ikke med i klubben den første til, men selvfølgelig brukte pikene skiene for å komme frem. Dahl nevner gl. a. at hans datter Karoline

brukte ski til skolen, og kan godt huske at hun rente fra Bukkvollan ned til veien i god fart.

De få som dengang dyrket skisporten tok av og til utflukter i marka sammen. Turen gikk ofte til Fjeldsæter, hvor man tok pause. Vertskapet der kunne by på havremels rømmegrøt, kan Dahl huske . Det var sjelden folk i marka kom innom Fjeldsæter. Huset på Fjeldsæter var ganske primitivt, og Dahl beskriver det som en gråsteinsrøys inni bakken. Starten foregikk i 7—8-tiden om morgenen, så karene da kom ned fra marka på den tid det nå er vanlig at folk drar oppover. Hele døgnrytmen er nok blitt en annen nå, men neppe bedre. Knausehopping og lek på ski var alminnelig, og mange ville nekte å tro det om man viste dem de steder det er satt utfor på ski. Denne hoppingen holdt seg iallfall til omkring 1930, og ga skiferdighet, om den enn kunne være hard både for kropp og ski mangen gang.

Sammen med Gustav Bye og Edvard Thoresen var Dahl med på den første representasjonstur for trønderske skiløpere til Oslo, i 1893, etterat han det året hadde tatt kongepokalen i Blyberget.

Samme ski ble brukt til både hopp og langrenn den gang. Surendalsski gikk for å være beste typen, og skiene ble laget hos skimaker Johnsen i Ila. Tjære med soltørk og parafinvoks var smurningen. Denne velprøvede smurningen kan vi for vår del anbefale som helt prima i dag. Dahls første bindinger var solide lærfåttåer med langremsbinding. Senere kom rørbindinger, men de kunne ikke Dahl noe med. De var altfor stive. Så kom jernrørerene med lærforing, og Huitfeldtbindingen med «brusflaskepatenten». Det var et veldig fremskritt. Vi kan legge til at langremsbindingen holdt seg i vanlig bruk opp til 1920—25, og var en bra og meget billig binding. Huitfeldt-patenten er i bruk den dag i dag, og vil sikkert leve videre.

Vi prater om løst og fast, og forstå at livet den gang nok kunne være slitsomt på mange vis. Men samtidig tror vi også det kunne ha en sjarm ved seg som vi mere moderne mennesker kan ha vanskelig for å få tak på i vårt mere rastløse liv.

Dahl beholdt sitt mot og sin skiferdighet langt ut gjennom årene. I 65-årsalderen åpnet han et renn i Byåsbakken med et meget respektabelt hopp. Kvisten hadde han i hånden som i yngre dager.

Vi har all grunn til å takk Dahl og hans kamerater for deres pionervirksomhet på skisportens område. Og vi må gjøre hva vi kan for å holde flammen brennende.

G. S.

Til minne om Jens Kleiva

Jens Hansen
kasserer i det første styre 1893

Ved siste milepel, det forsinkede 50 års jubileum, hadde vi den glede å ha mange av de eldste i klubben til stede ved jubileumsfesten. De kastet glans over festen, og vi er så fri å tro at det også var en glede for disse karene å være til stede. Nå ved 60 års jubileet håper vi også å få kontakt med flest mulig av gammelkarene. Men én kommer vi til å savne denne gang. Jens Hansen er borte. Han døde 3/6 1952.

Jens Hansen var en av pionerene for skisporten på Byåsen. Han var i det daglige liv gjørtler, et yrke han fortsatte etter sin far. Hans hjem var i Kleiva, og smia hans lå like ved, rett over veien. I de eldste protokoller er hans Bellevue omtalt som møtested for klubbens medlemmer. Det navn man den gang benyttet på huset er fransk, og kan vel oversettes med «vakker utsikt». Og det skal det være visst at det er. Og for Jens var Kleiva det herligste sted på jorden. En gang jeg gikk forbi der, traff jeg Jens, og han ba meg bli med inn, så skulle jeg få høre fedrelandssangen hans. Sangen handlet om Kleiva og Storhaugen, og den røpet tydelig hvor sterkt knyttet Jens var til sitt hjemsted. Han sang også flere andre sanger han selv hadde laget,

og fortalte historier fra sine unge dager. Blant annet om de første langrenn på Byåsen, og om skøyteløp på Kyvatnet. Det var for meg en opplevelse å sitte der og høre på, og jeg vil alltid minnes denne stunden.

En av hans spesialiteter var å lage hestebjeller, som det den gang var et ganske annet behov for enn nåtildags. Bjellene hans var meget ettertraktet. Nå rbjellene skulle prøves, sto en mann inne i smia og ringte det han var god for med bjella, og Jens gikk bortover Kleiva for å høre hvordan det låt. På avstanden han kunne høre den på, ble så avgjort om det var en bra bjelle eller ikke. Og foruten en god bjelle kunne en kjøper få med seg et hyggelig minne etter en handel med Jens. Konrad Dahl kunne forresten fortelle at han husket det var støpt en kirkeklokke i Kleiva.

Ellers var Jens godt kjent som vannleter. Han gikk da med kvist, og han har vært på utallige ekspedisjoner for å finne vann til folk. Værspåmann var han også, og det kunne trenges i en tid da man ikke hadde værmelding flere ganger daglig.

Nå er Jens borte, og smia er heller ikke mere å finne på sin opprinnelige plass. Den er kjøpt av Folkemuseet for Trondheim og Trøndelag, og vil forhåpentlig bli satt opp på Sverresborg. Og kommer vi en dag inn i smia der, kan vi gjerne ta et par minutter og minnes både Jens og Byaasen Skiklubs dager.

G. S.

Et minne fra skytterhuset

For 35—40 år siden var Skytterhuset oppe ved Kyvatnets nordende samlingsstedet for ungdommen på Byåsen. Her forekom selvsagt mangen fornøyelig episode. Arnt Hegvold, Buenget, var spellmann der som oftest, og vi tror nok han fikk liv i folk med fela. Hegvold har forresten den dag i dag et humør som kan skape fest. Han fortalte følgende stubb fra den tid:

Det var en belivet fest hvor mange byåsinger var samlet. Ut på morgenkvisten kom en kar til festen, han hadde vært på spilljakt om natten. Da forsamlingen ennå litt lenger ut på morgenen dro hjemover, hadde man en selsom underholdning. En av karene hastet hatten sin i været, og den hjemvendende jeger drev på med å skyte den «i flukten».

Jo, vi tviler ikke på at det var stemning. Sporten forekommer oss å være litt farlig, men siden alle festdeltakerne siden har gjort sin plikt som respektable samfunnsborgere, gikk det vel bra.

G. S.

Sør-Trøndelag Skikrets's tilbliven

Ludvig Sivertsen,
form. B.S.K. 1899—1906,
form. S.T.S.K. 1904—1910, 1914—1916, 1919—1920,
styremedlem N.S.F. 1930—1938.

Som kjent av de fleste feirer også Sør-Trøndelag Skikrets jubileum i år — nemlig 50 års jubileum. Og det er hyggelig — og dessuten med en viss stolthet — å vite at Byaasen Skiklub sto som forslagsstiller på det konstituerende møte søndag den 13. mars 1904 i Hølonda. Og ildsjelen bak det hele var *Ludvig Sivertsen*, som på denne tid også sto som formann i klubben — 1899—1906.

Derfor er det meget interessant å ta et tilbakeblikk til «hine dager», og vi gjør et skjønnsomt utvalg av Ludvig Sivertsen's skrevne beretninger i B.S.K.s styreprotokoll angående forarbeidet til stiftelsen av skikretsen:

«Torsdag den 8/10 1903. Modt. Centralforeningens circulære hvori de større skiklubber inden amterne opfordres til at slutte sig sammen i forbund med en fælles bestyrelse, hvilken bestyrelse efter tur bestemmer hvilken klub der har at arrangere amtsrend.

Søndag den 11/10 1903. Tilskrevet, efter conference med en af bestyrelsens medlemmer, formanden i skilaget «Leik», herr Ivar J. Almaas, og anmodet om hans udtalelse ianledning et eventuelt forbund af skiklubberne i Søndre amt.

Onsdag den 21/10 1903. Modt. skr. fra A. J. Almaas, formand i skilaget «Leik». Han er enig i at skiklubberne slutter sig sammen til et forbund som af nærværende skiklubs formann foreslaaet og han kommer i denne anledning til T.hjem til en conference. S.d. tilskrevet Centralforeningen om bistand til planens realisation og statutter til en eventuel sammenslutning.

Aar 1903 den 24de oktober afholdtes bestyrelsesmøde paa Fagertun (Sivertsens bolig ved Tvetesvingen) kl. 8 aften. Vaadan og M. Lian var fraværende. 1ste supleant A. Sivertsens var tilstede. Bestyrelsen besluttede at indkalde en extraordinær generalforsamling til lørdag den 31te ds. kl. 8 aften. Det af formanden igangsatte arbeide i anledning en sammenslutning af skiklubberne inden amtet vedtages ligesom formanden bemyndiges til ved en eventuel sammenkomst med skilaget «Leik»s formand at fastsette de deputeredes antal tilf.ex. 2 samt at bestemme tid og sted for mødets afholdelse og derom tilskrive skiklubberne inden amtet. .....

Mandag den 26/10 1903. Modtoges fra Centralforeningen for udbredelse af idræt skr. af 24de oktober med diverse veiledninger ianledning opretteles af et amtsforbund samt udkast til regler og love for samme.

Lørdag den 31te oktober. Extra ordinær generalforsamling afholdtes på «Fagertun« kl. 8 aften. 14 stemmeberettigede medlemmer tilstede. Besluttedes: Generalforsamlingen slutter sig fuldstændig til det af bestyrelsen, i henhold til Centralforeningens circulære betitlet «Amts eller distriktsrend» iværksatte arbeide ved henvendelse til skilaget «Leik» om samarbeide til at søge dannet et forbund af skiklubberne inden Søndre T.hjems amt. eGneralforsamlingen bemyndiger formanden til sammen med repræsentanter fra skilaget «Leik» og 1 eller 2 andre skiklubber, der maatte være enige i planens realisation at udstede et opraab til ski- og idrettslagene om dannelse af en amtsforening og saaledes at underskriverne af oppraabet fungerer som bestyrelse af forbundet og bestemmer hvilke klub, der skal arrangere amtsrendet kommende vinter. Konstituerende møde til endelig valg af bestyrelse, vedtagelse av love m. m. afholdes samtidig med amtsrendet. Som delegerede til dette konstituerende møde vælger de klubber, der vil slutte sig til forbundet hver 2 mand. Forøvrigt bemyndiger generalforsamlingen formanden til

sammen med den øvrige foreløbige bestyrelse at arbeide for planens realisation. Ovennævnte forslag vedtoges enstemmig.

Bestyrelsen fremsatte følgende forslag: Skiklubbens 10 aars jubilæum, der indtræffer den 3 december førstk. feires med en større festlighed. Arangementet af denne overdrages festkomiteen, der i denne anledning supleres med 1 medlem. Vedtaget enstemmig. Til at suplere festkomiteen valgtes herr Ole Dahlhaug ved akklamation.

Som deputerede til det konstituerende møde til dannelse af amtsforbundet valgtes enstemmig *Ole Dahlhaug* og *Ludvig Sivertsen*. Supleanter Einar Wangsvik og Paul Stokke, henholdsvis med 11 og 7 st. .....

Lørdag 5/12 1903. ..... Det af skiklubbens formand med skiklubbens samtykke igangsatte arbeide til dannelse af et amtsskiforbund har bragt det resultat, at forbundet nu maa ansees sikret. Der har i den anledning været en hel del korrespondance hvorfor man refererer sammes indhold:

23/11 1903 udfærdigedes opraab til skiklubberne innen amtet om tilslutning til dannelse af et forbund. Opraabet underskreves af formanden og sendtes sammen med Centralfor. circulære og Seebergs skr. av 24/10 1903 til skilaget «Leik» til underskrift af dennes formand og videre forsendelse til skilaget «Nor» til underskrift af dets formand. Samtidig tilskrives «Leik« og «Nor» i sagens anledning. I opraabet foreslaaes, at undertegnerne af dette fungerer som foreløbig bestyrelse, at anstunde vinters amtsrend arangeres af «Leik» og at der ved dettes afholdelse afholdes konstituerende møde til endelig valg af bestyrelse, vedtagelse af love ectr.

4/12 1903 modtoges et cirkulære fra «Nor» hvori det tilbyder sig at overtage amtsrendets afholdelse. 8/12 tilskrevet «Nor» og underrettet om arbeidet for forbundet. 12/12 modtaget tilbake fra «Nor» i underskrevet stand opraabet tilligemed skr. af 10/12 hvori udtales ønskeligheden af, at rendet henlægges til Meldalen.

16/12 tilskreves «Nor». I skr. fremholdtes Høilandes mere centrale beliggenhed hvorfor fastholdtes rendets henlæggelse did. S.d. confereredes pr. telefon med «Leiks» formand om program for rendet hvorefter udfærdigedes andragende til Centralf. om bidrag til dette ligesom Centralf. underrettedes om sagens stilling. Skr. underskreves af formanden og sendtes med følgeskr. til «Leik» og «Nor» til underskrift og videre forsendelse.

2/1 1904 modt. Centralf. skr. af 31/12 med forespørgsel om forbundet. 10/1 1904 tilskrevet Centralf. og underrettet om sagens stilling. 29/12 1903 udsendtes opraabet i trykt stand til samtlige

skiklubber og idrætslag inden amtet. 9/1 1904 modt. Centralf. skr. af 6/1 1904 med underretning om at der til amtsrendet bevilges 2 spiseskeer i etui og 1 spiseske i etui. S.d. oversendt skr. til «Leik» til underretning. 14/1 1904 modt. skr. fra Orkedalsørens idrætslag af d.d. med underretning om at det vil slutte sig til forbundet. .....

10/1 1904 Bestyrelsesmøde, fuldtalligt paa «Fagertun». Gjennemgikkes correspondancen ianledning amtsforbundets dannelse. Diskuteredes skiklubbens virksomhed og besluttedes bestyrelsesmøde afholdt paa Lian den 5/2 1904.

15/1 1904 modtoges skr. fra Budalens skilag af 20/1 med underretning om at skilaget vil slutte sig til forbundet. Endel oplysninger i denne anledning udbedes.

18/1 1904 modtoges skilaget «Leiks» skr. af 14 de med gjenpart af skr. til Centralf. hvori meddeles at amtsrendet er berammet til den 20 de og 21 de febr., samt div. andre oplysninger.

21/1 1904 tilskreves Rennebu skilauparlag og Budalens Skilag og meddeltes div. oplysninger ianledning forbundets dannelse. S.d. tilskreves Almaas, «Leiks» formand, og meddeltes, at efter div. underhandlinger mellem B.S.K.s formand og bestyrelsen for Thjems Skiklub foreslaaes amtsrendet omberammet til 27 de og 28 de febr. da landsskirendet i Graakallen af Thjems Skiklub er omberammet til 20 de og 21 de febr.

22/ 1904 tilskreves Centralf. og erkjendte modtagelsen af 2 bægere til klubrendet, samt 1 af de 3 pr. som er bevilget til amtsrendet. Samtidig underrettedes om amtsrendets omberammelse.

2/2 1904 tilskreves skiforbundet i Nordre Thjems amt om en afskrift af Deres love.

8/2 1904 modt. skr. fra Bynes idrætsforening af 7 de med underretning om at foreningen har besluttet at slutte sig til forbundet.

9/2 1904 modt. skr. fra Skiklub «Flygare» (Meldal) af 6/1 1904 i hvilken skr. meddeles at klubben vil slutte sig til amtsforbundet.

16/2 1904 modt. skr. fra Budalens Skilauparlag af 14 de med underretning om at de vil slutte sig til forbundet.

16/2 1904 modt. skr. fra Skilaget «Leik» af 12/2 1904 med indbydelse til amtsrendet.

19/2 1904 Efter konference med Almaas blev amtsrendet udsat i 14 dage til 12 og 13 de marts om føreforholdene skulde forbedre sig.

22/2 1904 modtaget skr. af 8 de ds. fra formanden i N. Thjems amts Skiforbund med en afskrift af forbundets love.

24/2 1904 tilskrevet formanden for N. Thjems amts Skiforbund.

Ved amtsrendet paa Høilandet den 12 og 13 de marts deltog 6 af klubbens løbere, alle 6 præmieredes. E. Wangsvik blev nr. 1 i langrendet og erholdt 1 ste pr. i kombineret rend. De 5 andre deltagerne Oscar Olsen, Alb. Moxnes, Birger Lykke, Olaf Hansen og Erling Sivertsen erholdt henholdsvis 1 ste, 2 den, 1 ste, 3 die og 4 de pr. i sine respektive kl. I repræsentantmødet deltog som deputerede fra Byaasens Skiklub *Ole Dahlhaug* og *Ludvig Sivertsen*. Sivertsen blev indvalgt i forbundets bestyrelse og tillige valgt som forbundets formand. .....»

Og dermed var altså Sør-Trøndelag Skikrets en realitet!

Som vi ser ble det gjort et både stort og godt forarbeide til dannelsen av «forbundet» eller som det nå heter «Skikretsen». Og Sivertsen var selvskreven til vervet som formann, et verv som han beholdt lenge — 1904—1910, 1914—1916, 1919—1920. Når vi tenker på det grunnleggende arbeide som ble nedlagt for sørtrøndersk skisport i denne årrekke kan vi så smått ane hva vår klubbkamerat Ludvig Sivertsen gjorde for å bedre skisportens kår. Og alle vi som har skisporten som hobby — enten det nå er som aktiv eller på annen måte — vi gjør det eneste riktige. Vi bøyer oss i takknemlighet og sier: Takk, *Ludvig Sivertsen*.

I forbindelse med stiftelsen av Uttrøndelagens Skiforbund kan nevnes at det også var en byåsgutt som først hadde tanke for det rent økonomiske for det nye forbund. Og det var K a r l L ø h r e som gikk rundt hos de tilstedeværende og ba om et lite bidrag. Imidlertid var det en som ikke hadde noen særlig lyst til å gi noe, men da sa Løhre til ham at hvis han ikke ga noe ville han (Løhre) gå opp på scenen og fortelle alle sammen at det var bare én som ikke vil gi noe bidrag. Men da var vedkommende snar til å betale sin tiøre, forteller historien videre. Og det samlede beløp ble kr. 8,10.

M. S.

Ole Dragvold,
formann i festkomiteen gjennom en mannsalder og mangeårig styremedlem.

Vi sitter hjemme hos veteranen «evigunge» Ole Dragvold og prater om løst og fast fra tidligere år, og praten dreier seg naturlig nok om Byaasen Skiklub. Dragvold har en utmerket hukommelse og husker detaljer fra langt tilbake.

Det var i åra omkring århundreskiftet at han begynte å være med i klubben. Spesielt minnes han sin gode venn og nabo Einar Wangsvik sen. i hans glansår på ski. Dragvold kan fortelle at Wangsvik var en utmerket langrennsløper og med krefter som en «bjønn». Dragvold husker godt fra Gråkallrennet i 1904 da Wangsvik tok kongepokalen foran nesen på Andreas Udbye fra Trondhjems Skiklub. Udbye falt i et av sine tre hopp og Wangsvik grep sjansen og greide tre stående hopp og sikret seg derved det ettertraktede trofé.

For øvrig forteller Dragvold om treningsforholdene fra denne tid. Det var ikke snakk om å ta fri fra arbeidet for å trene, nei, det var å legge i vei oppover marka om kvelden etter å ha kastet i seg litt mat og skiftet etter at man kom hjem fra en lang arbeidsdag.

Dragvold minnes alle som han har samarbeidet med innen klubben gjennom åra, og han kan fortelle at det var mange kjekke og reale mennesker han kom i berøring med.

Vi spør Dragvold om et gammelt og hyggelig minne, og han forteller da om den gang skytterlaget på Byåsen avviklet og bevilget klubben en del penger. I denne forbindelse skulle det holdes avslutningsfest i skytterlagets hus ved Kyvannet, hvilket skulle rives umiddelbart etterpå. Og det ble alle tiders avslutningsfest. Ut på natten — eller kanskje morgenkvisten — vandret så alle deltagerne i mere og mindre animert tilstand nedover til «Svalsberget» (Sverresborg) hvor de — i likhet med kong Sverres menn — inntok platået der som operasjonsfelt. Og her ble det så servert «punch» av en alminnelig vassbøtte. Selve avslutningshøytideligheten ble utført av en av deltagerne som holdt følgende kuriøse tale: «De veit itj de kara, for et historisk sted de står på». — Og dermed bar det til Wullumsgården hvor det smakte godt med litt søvn .....

Dragvold kan fortelle at han, unntatt 10 års jubileet i 1903, har deltatt i alle jubileumsfester i klubben. 20 års jubileumsfesten ble holdt på Fossestua og det ble en riktig «storfest».

På vårt spørsmål om hvor mange festkomiteer han har vært med i svarer han at det kan han ikke huske, men det er i hvert fall svært mange. Og det kan vi sannelig bekrefte. Vi som har vært med i den siste mannsalder husker kanskje Dragvold foran noen anne nnår det gjelder tiden klubbhytta eksisterte. Han var det faste midtpunkt når det gjaldt restaurangen. Og mange kjærkomne blanke kroner har han dratt inn til fordel for klubben gjennom åra. Det var jo innkomstene på fester og tilstelninger som var den bærende økonomi, så Dragvold må vel kunne sies å ha vært litt av en finansminister.

Apropos klubbhytta, så er det en viss vemod i røsten til Dragvold når talen dreier seg om denne. Og dette finner vi helt naturlig, for ingen andre har vel ofret så meget av sin fritid på «klubben» som han. Og mange er både de gode og mindre gode minner fra denne tid .....

Ja, Ole Dragvold har i sannhet vært en god mann for klubben, og det er vel intet annet medlem som har deltatt aktivt i klubbens styre og stell så lenge som han. Og dette er også forstått av de yngre og som påskjønnelse for sin innsats ble han innvotert som æresmedlem på generalforsamlingen den 11. mai 1946.

M. S.

Tjalve N. Rian,
formann 1920—24 -- 1933—34.

Tjalve Rian har i en menneskealder vært med på nær sagt alle fronter i sør-trøndersk idrettsliv, og er fremdeles med. Han har vært et meget interessert medlem i Byaasen Skiklub, og har meget å fortelle.

Fra sine mange formannsår minnes han spesielt et par ting. Klubbhuset ble bygget i 1923, og vi kan innskyte at Rian var primus motor i foretagendet. Før huset ble bygget, var det en del diskusjon om det skulle bygges nede på Søreng eller et steds oppe i marka. Tungtveiende årsaker gjorde at Søreng ble valgt. Vi i dag hadde kanskje likeså gjerne sett at huset hadde blitt bygget oppe i marka. Huset kom opp i rekordfart. Fra tegningene forelå og til innvielsesfesten gikk det vel et halvt år. Og det var vel å merke et både stort, pent og solid hus. Medlemmene ytet et stort arbeide ved gravingen av tomta, og byggmester Johansen ledet byggearbeidet. Arkitekt Nils Ryjord var meget interessert for klubbens arbeide, og sørget for tegninger til klubbhuset, og var ellers en støtte på mange måter.

Klubben hadde hvert år et fast renn, Byåsrennet, som samlet stor og god deltagelse. I 1924 hadde klubben Trønderrennet, og det var et kjempearrangement. Det var mellom 400 og 500 anmeldte i alt, og om søndagen hoppet mere enn 300 mann i Byåsbakken. Deltagelsen overtraff alle forventninger, og fru Rian beretter at lørdagsnatten før rennet var man i full sving med å lage nummer så hver mann kunne få sitt. Badingen foregikk i salen i klubbhuset, og store stamper ble fraktet opp fra byen. Badstu var den gang lite alminnelig. Ellers kan nevnes at Ole Fossbakk, Orkdal, tok alt som tas kunne i dette Trønderrennet. Han vant 30 km., 18 km., kombinert og Damenes pokal.

Ti år senere, i 1934, også jubileumsvinter, hadde klubben igjen Trønderrennet. Men værforholdene var håpløse, mildvær tok all snøen. Torsdagen var det strålende vær til 30 km., og enda såpass snø i marka at det greide seg. Men klarværet var bare et blaff, og fredagen lå bakken helt svart, og regnet silte ned. Ingen utenfor klubbens styre trodde at det kunne bli noe renn. Men rennet ble avviklet, og det på en skikkelig måte. Ved iherdig arbeide ble det skrapet sammen såpass snø i de nødvendige deler av bakken at det gikk. Sjelen i dette imponerende arbeide var rennets bakkesjef, Anders Merk. Det var Sigurd Røen som dominerte dette året, og han tok sin første kongepokal.

I Rians første medlemsår var malermester Einar Wangsvik formann. Som kongepokalvinner, og ellers en drivende kar, hadde han store forutsetninger for denne jobb. Klubben hadde vanlig mange deltagere i de fleste renn, og formannen fulgte med og ledet troppen med gode råd. Wangsvik nedla i årenes løp et stort arbeide for klubben, og man kan vel si, uten å støte noen, at han var far for Byåsbakken, som etter datidens forhold var en utmerket bakke.

Fra sitt liv som aktiv skiløper har Rian et vell av minner. Skiutstyret i hans tid var ikke på høyde med det som brukes i dag. Langrennsskiene kunne vel være tre ganger så tunge som nå, og det var svært få som hadde annet enn alminnelige beksømsko til konkurransebruk. Man eksperimenterte med smøringen, og når skiene skulle smøres før han dro på renn, var komfyrplaten full av bokser med mystisk innhold. Hellet kunne være litt vekslende med hensyn til resultatet, men moro var det. Johan Evjen var kjent for å være smøringsekspert, og han ga nødig slipp på sine resepter. Rian kan huske at Otto Åsen, Rjukan, en av de store da, smurte om 12 ganger før et renn før han ble fornøyd.

Strekkbuksene var vanlig både til hopp og langrenn. Til dem hørte en kort stramtsittende jakke.

Av skiløperne Rian kom i kontakt med, setter han Lauritz Bergendahl over alle andre, og mener han var 50 år forut for sin tid. Maken til skiferdighet og teknikk har han ikke sett hverken før eller senere.

Orientering på ski har også Rian vært borti, og gikk mest sammen med den kjente løper Olaf Løberg fra Strinda i disse løp. Det var lagt slik an at det gjaldt å nå et mål via oppgitte poster på kortest mulig tid. Som vanlig i orienteringsløp hadde de dumpet oppi forskjellige overraskelser, som kunne være vridne nok å berge seg ut av.

Økonomiske problemer for løperne var vanlige, og en gang slapp en tropp på Tynset opp for gangbar mynt. De ble «reddet» ved at stedets kjøpmann ytet lån så de kom seg hjem igjen. Klubben ytet etter evne til representasjon. En gang fikk Rian etter 7 helgers reise 137 kroner til dekning av utgifter, og det var meget bra.

Pussige episoder forekom både titt og ofte. Ved et langrenn i Orkdal var føret ualminnelig vanskelig, og endskapen ble at omtrent alle deltagere befant seg samlet ute i løypa, beskjeftiget med tollekniv og andre redskaper til å skrape ski med. Det hele artet seg slik at en del løpere besluttet å gi seg. Beslutningen ble beseglet med at en av deltagerne dro opp en lerke fra baklomma, og mente at nå skulle en dram gjøre godt!

Det er ikke bare i Byaasen Skiklub Rian har nedlagt et stort arbeide. Han var i flere år formann i Sør-Trøndelag Skikrets, og likeledes i Sør-Trøndelag Idrettskrets. Som en vel fortjent påskjønnelse for sitt store og allsidige arbeide innen sør-trøndersk idrett ble han tildelt idrettskretsens medalje med diplom i fjor. Han har alltid vært en av de som alltid har mere enn nok å gjøre, og nettopp derfor har vunnet over alt.

G. S.

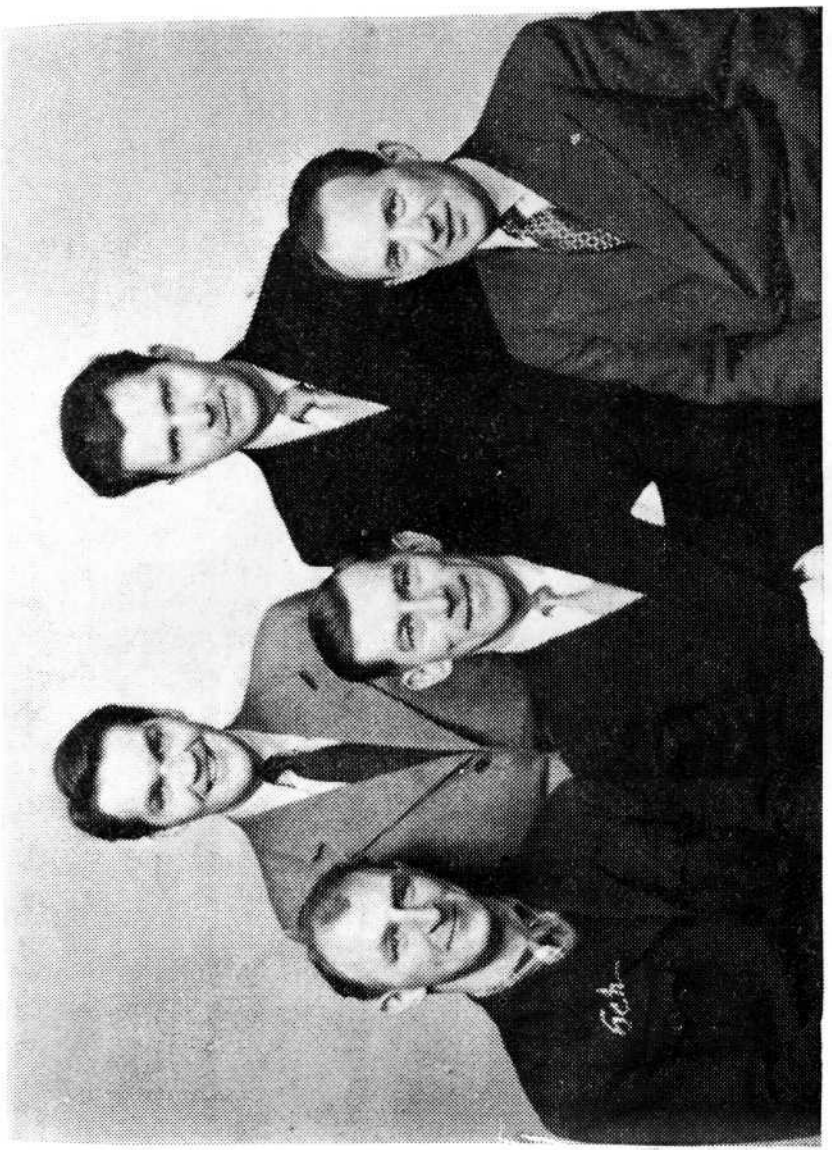

NÅVÆRENDE STYRE:

Erling Rognes styremedlem. *Arthur Knudsen* kasserer.
Michael Chr. Simonsen, viseformann. *Knut Gundersen,* formann. *Torbjørn Læinum,* sekretær.

Premieskirennet i «Blyberget» 7. februar 1892.

FØR

Gustav Bye i svevet i «Blyberget» omkring århundreskiftet.

NÅ

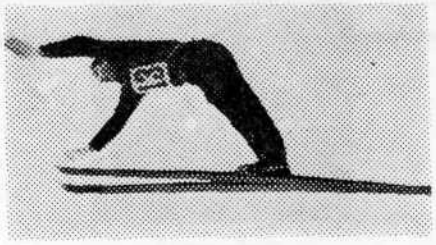

Bjørn Åldstedt i svevet 50 år senere.

«Knaushopping» i Rundheia ved århundreskiftet.

Fra Amtskirennet, Hølonda 1904.
Byåsløperne Oskar Lund, Ludv. Sivertsen, Oskar Olsen, Gabr. Hansen og Erling Sivertsen.

Bjarne Berg,
en av klubbens aller beste kombinertløpere.

Lov for Byaasen Skiklub

Stiftet 3. desember 1893

§ 1. *Formål.*

Klubbens formål er ved samarbeide og kameratskap å fremme idrett og friluftsliv i sunde former.

§ 2. Klubben er tilsluttet Norges Idrettsforbund gjennom Sør-Trøndelag Idrettskrets, og de særforbund som klubbens årsmøter gjør vedtak om å slutte seg til.

§ 3. Søknad om medlemsskap sendes til klubbens styre. Ved innmelding oppgis alder og bopel, og om søkeren før har vært medlem av lag tilsluttet Norges Idrettsforbund.

Et medlem kan ikke tas opp hvis forpliktelser til et annet lag ikke er oppfylt.

Ethvert medlem skal overholde idrettsorganisasjonenes lover og bestemmelser.

§ 4. Kontingenten betales forskuddsvis og størrelsen fastsettes hvert år av årsmøtet. Medlemmer under 17 år betaler en lavere kontingent. Stemmerett har alle medlemmer over 17 år.

Medlemmer som skylder kontingent for mere enn ett år, mister sine rettigheter, og kan av styret strykes av laget. Strykes et medlem, kan det ikke tas opp igjen før skyldig kontingent og andre forpliktelser er ordnet. Styret kan i visse tilfeller frafalle eller sette ned kontingenten.

§ 5. Årsmøte holdes hvert år i oktober måned, og kalles inn med minst 2 ukers varsel.

Årsmøtet behandler:

1. Årsberetning.
2. Regnskap i revidert stand.
3. Forslag som er kommet inn.
4. Valg på formann og fire styremedlemmer, og to varamenn. Styret utpeker selv varaformann, sekretær og kasserer. Det foretas særskilt valg på hvert medlem av styret. Hvis det ved valg ikke oppnåes absolutt flertall, foretas omvalg. Hvis også omvalg viser stemmelikhet, foretas loddtrekning.
5. Valg av guttestyre, formann og to medlemmer, og to varamenn.
6. Valg av styre i Orienteringsavdelingen, formann og to medlemmer, og to varamenn.
7. Helseutvalg, en mann med varamann.
8. Styre for dameavdelingen, formann og to medlemmer, og to varamenn.
9. Festkomite, formann og to medlemmer, og en varamann.
10. Materialforvalter.
11. To revisorer med varamenn.
12. Valg av representanter til Idrettskretstinget, Skikretstinget og Orienteringskretsens ting.
13. Årsmøtet gjør vedtak om å opprettholde eller nedlegge grupper for de enkelte idretter.

Årsmøtet er vedtaksført med det antall stemmeberettigede medlemmer som møter.

Alle valg skal foregå skriftlig hvis det er mere enn ett forslag.

Valgbare er stemmeberettigede medlemmer over 17 år.

Forslag må være innkommet til styret senest fem dager før årsmøtet.

Alle forslag unntatt lovendringer avgjøres ved alminnelig flertall. I tilfelle stemmelikhet gjør formannens stemme utslaget, unntatt ved valg.

De vedtak som gjøres må være i samsvar med overordnede idrettsorganisasjoners lover og bestemmelser.

§ 6. Ekstraordinære årsmøter holdes når styret bestemmer det, eller når en tredjedel av de stemmeberettigede medlemmer krever det. De kunngjøres på samme måte som ordinære årsmøter, og kalles inn med minst to ukers varsel. Ekstraordinære årsmøter kan bare behandle den eller de saker kravet om årsmøtet omfatter og som er kunngjort i innkallingen.

§ 7. Medlemsmøter holdes når styret finner det nødvendig.

§ 8. Styret.

Klubben ledes av et styre på åtte medlemmer, formann, nestformann, sekretær, kasserer og et styremedlem, samt formennene i guttestyret, orienteringsavdelingen og dameav-

delingen. For å være vedtaksført må et flertall av styret være møtt fram.

§ 9. *Styret arbeide.*

a. Formannen har den daglige ledelse av laget. Han skal anvise alle utbetalinger. Han leder styrets forhandlinger og lagets møter. Han skal passe på at valg, adresseforandringer o. l. som har interesse for krets og forbund blir meldt. Formannen må sammen med kassereren og revisorene sende inn oppgaver over lagets medlemmer pr. 1. januar til overordnede instanser.

b. Nestformannen fungerer som formann under dennes fravær.

c. Sekretæren skal føre protokoll over alle styremøter, medlemsmøter og årsmøtet. Han skal i samråd med formannen føre lagets korrespondanse. Han skal dessuten være lagets arkivar.

d. Kassereren fører klubbens regnskaper og medlemsfortegnelse. Klubbens midler oppbevares i bank eller på annen betryggende måte.

e. Revisorene skal gjennomgå regnskapene før hvert årsmøte.

§ 10. *Lovendringer.*

Endringer i denne lov kan bare foretas på ordinært eller ekstraordinært årsmøte, etter å ha vært ført opp på sakslisten, og krever 2/3 flertall blant de frammøtte. § 11 kan dog ikke endres.

§ 11. *Oppløsning* .

Oppløsning av klubben kan bare foretas på ordinært årsmøte med 2/3 flertall, etter at forslag herom på forhånd er satt opp på sakslisten, som er tilstillet medlemmene 14 dager før årsmøtet. Blir oppløsning vedtatt med minst 2/3 flertall, holdes ekstraordinært årsmøte en måned senere, og for at klubben skal oppløses, må vedtaket her gjentas med 2/3 flertall. Sammenslutning med andre lag ansees ikke som oppløsning av klubben. Vedtak om sammenslutning og nødvendige lovendringer i sammenheng med det, treffes i samsvar med bestemmelsene i klubbens lov om lovendringer. I tilfelle oppløsning tilfaller klubbens eiendeler Norges Idrettsforbund eller formål godkjent av Idrettsstyret.

Vi retter en hjertelig takk til nedenfor nevnte annonsører. Uten deres støtte har det ikke vært oss mulig økonomisk å gi ut denne jubileumsberetning.

MARIE AAS EFTF., Trygve Tagseth.
Tobakk, frukt, sjokolade. Kongensgt. 32, Trondheim.

BRAGE MARGARIN A.S
Vi-To og Sponga margarin, Bynesv. 7, Trondheim.

AXEL BRUUN A.S
Sportsforretning, Prinsensgt. 30, Trondheim.

CYLINDERSERVISE A.S, Stjørdalsv. 3, Trondheim.

ELEKTROINSTALLATOR A.S
Aut. install.forretning, O. Trygvasonsgt. 50, Trondheim.

TH. GANGSAAS A.S
Bil og rekvisitaforr., Munkegt. 22, Torvet, Trondheim.

FRITZ GAUSTAD
Aut. elektrisk install.forr., Sandgt. 43, Trondheim.

THOR GJEDEBO
Herreekvipering, Nordregt. 16, Trondheim.

TOMMEN GRAM
Agenturforretning, disp. Trygve Rolseth, Trondheim.

GRENDAL AUTO
Bil og rekvisitaforr., O. Trygvasonsgt. 51, Trondheim.

EGIL HAUAN
Kolonialforretning, krysset Wullumsgården, Byåsen.

JENS HOFF
Garn og trikotasje, O. Trygvasonsgt. 20, Trondheim.

LEIF HOFF
Spesialforr. i korsettart., strømper og undertøy,
Nordregt. 12, Trondheim.

GUNNAR HOFSTAD
Ingeniør, elektrisk install.forr., Kongensgt. 38, Trondheim.

I. H. KNUDSEN A.S
Sportsforr. og vulkaniseringsanstalt, Prinsensgt. 45, Trondheim.

C. A. LIE A.S
Møbelforretning, Fjordgt. 32, Trondheim.

K. LUND A.S
Rørleggerforretning og rørhandel, Dronn.gt. 23, Trondheim.

PALTIEL
Herrekonfeksjon, Brattørgt. 6, Trondheim.

PROTON
Tidl. Siemens, verksted Industribygget, installasjonsavd. og lager Verftstomta, Trondheim.

OLAF T. RANUM
Musikk og radioforretning, O. Trygvasonsgt. 18, Trondheim.

NILS RYJORD & CO.
Elektroteknisk konsulent, Nordregt. 8, Trondheim.

E. SCHANCKE & SØNN A.S
Gullsmedforretning, Munkegt. 25, Trondheim.

SCHRØDER, Fotograf, Nordregt. 6, Trondheim.

CHR. SETSAAS A.S
Rørhandel og rørleggerforretning, Fjordgt. 1, Trondheim.

A. SKJÆRVOLD
Aut. elektrisk install.forr., Innherredsv. 30, Trondheim.

TRONDHJEMS PAPIR- OG PAPFABRIK A.S
Disp. Iansen, Selsbakk.

VINTERVOLL, KÅRE
Aut. elektrisk installatør, Nygaten 28, Trondheim.